

รายงานการประชุมคณะอนุกรรมการตรวจร่างรัฐธรรมนูญ

พิจารณา เรื่องตรวจร่างรัฐธรรมนูญ

ในคณะกรรมการวิสามัญวิชาการ ตรวจร่างรัฐธรรมนูญและตรวจร่างกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญ

ครั้งที่ ๖/๒๕๕๐

วันศุกร์ที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๐

ณ ห้องประชุมคณะกรรมการ หมายเลข ๓๕๐๒ ชั้น ๕ อาคารรัฐสภา ๓

เริ่มประชุมเวลา ๐๙.๓๐ นาฬิกา

(นายมานิจ สุขสมจิตร ทำหน้าที่ประธานในที่ประชุม)

ประธาน : เมื่ออนุกรรมการมาครบองค์ประชุมแล้ว ผมขอเปิดประชุมครับ

ระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องที่ประธานจะแจ้งต่อที่ประชุม ไม่มี

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ขออนุญาตท่านประธานครับ ต้องกราบเรียนท่านประธานว่า ได้ประโยชน์มาก ๆ ในการประชุมคณะอนุกรรมการของเรา โดยเฉพาะทุกท่านมีประเด็นเตรียมมาเยอะ แต่ว่าถูกจำกัดเสี้ยวเวลา ถึงเที่ยงก็เลยได้แค่ ๒ ท่านครับ คือ ของท่านสุกรี กับท่านอาจารย์อุดม แล้วที่นี้ของท่านอื่นก็ยังมี ของท่านมรินทร์ก็มีอยู่บ้าง คิดว่าวันนี้ก็จะมาต่อให้เสร็จครับ

ประธาน : ก่อนจะไปถึงเรื่องรัฐธรรมนูญ ผมอยากจะหารืออย่างนี้นะครับว่า บันทึกที่เราส่งไปนี่จะต้องไปเข้ากรรมการที่คุณอรรถวิทย์เป็นประธาน หลังจากที่ผ่านมาตรงนั้นแล้วจะเสนอไปให้กรรมการร่างรัฐธรรมนูญ บางที่ผมติดโน้มนัดนี้ก็เลยอยากเสนอตั้งใครสักคน ๒ คนเข้าไปช่วยคล้าย ๆ ไป Defend แต่ไปอธิบาย ถ้าเผื่อเขาสงสัยว่าทำไมคุณเสนอมาอย่างนี้ จะได้มีคนอธิบายอยากเสนอคุณเสริมเกียรติคนหนึ่งเป็นตัวอื่น แล้วจะเสนอใครอีกบ้างไหมครับ

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ขออนุญาตครับ คือผมไม่มั่นใจว่าอาจารย์วรรณชัยจะมีเวลาให้เราหรือไม่ ต้องถามตรงนี้ก่อนว่าอาจารย์วรรณชัยมีเวลามาไหมครับ แล้วตัวท่านสุพจน์ด้วยครับ

นายสุพจน์ ไพบูลย์ : มาอยู่แล้วครับ

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ท่านอาจารย์วรรณชัยล่ะครับ

นายวรรณชัย บุญบำรุง : ถ้ามีเวลาก็จะพยายามครับ

ประธาน : เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน เอาคุณเสริมเกียรติเป็นตัวอื่นก็แล้วกัน แล้วท่านอื่น ๆ ถ้ามาได้ก็อยากให้มีมาครับ เราจะได้มาฟังเขาด้วยว่ามาตราอื่นที่เราไม่ได้เสนอแก้ แล้วมีคนเขามาแก้เป็นอย่างไรนะครับ

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ท่านประธานครับ เป็นยุติว่าผมก็รับไปเป็นผู้ชี้แจง แล้วก็มีทีมงานเรา นะครับ ไม่ใช่ผมคนเดียว นะครับ ก็มีท่านอาจารย์วรรณชัย พิสุกรี พิสุพจน์ พิมนรินทร์ ถ้าวาง นะครับ พี่ทองด้วย ถ้าวางก็มานะครับ เพราะว่าเวลาน้อยเราผนี้กำลังช่วยกัน นะครับ ขอขอบคุณครับ
ท่านประธาน

ประธาน : เราขอเริ่มที่จะแสดงความคิดเห็นว่าเราอยากจะปรับแก้ตรงไหน เชิญเลย ครับ
ระเบียบวาระที่ ๒ รับรองบันทึกการประชุม ขอเลื่อนไปก่อน นะครับ

ระเบียบวาระที่ ๓ พิจารณาเรื่องการตรวจร่างรัฐธรรมนูญ เชิญครับ

นายสุพจน์ ไพบุลย์ : ผมขออนุญาต นะครับ ลองดูมาตรา ๓๘ ในที่เปรียบเทียบกับที่ร่างใหม่บอก ว่า ไม่มีการแก้ไข เมื่อไม่มีการแก้ไขในปี ๒๕๕๐ มีคำว่า การ อยู่ แต่ที่ร่างใหม่นี้ ไม่มีครับ มาตรา ๓๘ บรรทัดที่ ๓ ครับ อยู่ในภาวะสงคราม แต่ปี ๒๕๕๐ มีคำว่า การ อยู่ในภาวะการสงคราม ครับ คือเมื่อเขามีหมายเหตุว่า ไม่มีการแก้ไข ก็ถือว่าคำนี้ตกใหม่

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ขออนุญาตท่านประธาน นะครับ ก็เป็นประเด็น ถึงแม้ว่าจะ เป็นเรื่องรายละเอียด นะครับ แต่ก็ต้องถือว่่าก็เป็นประเด็น ตอนแรกผมว่า ภาวะสงคราม ก็มีความหมาย ดืออยู่แล้ว แต่พอ หรือ หรือมีการรบนี้ ผมก็ว่ามันเลยไม่สัมพันธ์กัน ต้องถามทางกฤษฎีกาท่านอาจารย์ วรรณชัยว่า ควรจะคงอย่างเดิมว่า ภาวะการสงคราม หรือ การรบ ครับ

นายวรรณชัย บุญบำรุง : คือในประเด็นคำว่า การ ก่อนนะ ครับ การ ของปี ๒๕๕๐ คล้าย ๆ เขาไม่มีคำว่า การ เพราะว่า ภาวะสงคราม เป็นนามอยู่แล้ว ภาวะ จะบอกด้วยนามเลยว่าภาวะ อะไร ในภาวะสงครามก็คือเป็นนามอยู่แล้วไม่ต้องมีคำว่า การ แต่ว่า รบ นี้มันเป็นกริยา ก็เลยเติมเข้าคำว่า การ เข้าไปเพื่อให้เป็น การรบ เพราะจะใช้คำว่า รบ เฉย ๆ ไม่ได้ ภาวะสงคราม หรือรบ ภาวะรบนี้ฟังแล้ว มันไม่ได้ ต้อง ภาวะการรบ ใช่มั้ยครับ

ประธาน : แต่ในทางกลับกันครับ ในปี ๒๕๕๐ มีคำว่า การ

นายวรรณชัย บุญบำรุง : ที่นี้พอมาเติมเข้าไปผมเห็นว่า ถ้าไม่จำเป็นต้องคงไว้

ประธาน : เข้าใจคงตัดทิ้งไปเฉย ๆ

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : สรุปแล้วคือคงไว้อย่างที่ร่างนี้ก็ดี นะครับ

นายวรรณชัย บุญบำรุง : หรือเติมไว้ก็ไม่เสียหาย สงครามก็เป็น นาม การสงคราม ก็มีใช้ เหมือนกัน ภาวะการสงคราม

ประธาน : คือคงไว้ แต่ก็ต้องให้เขาตรงที่ช่องว่างว่า ไม่มีการแก้ไข ก็ต้องเขียนว่า มีการแก้ไข

นายวรรณชัย บุญบำรุง : ครับ ที่นี้ความหมายของระหว่าง สงคราม กับ การรบ นี้ ผมเข้าใจมันน่าจะเป็นลักษณะสงครามคล้าย ๆ เป็นการประกาศ ชัดเจนอะไรอย่างนี้หรือไม่ครับ

ประธาน : คือเรื่องนี้ได้มีการอภิปรายกันในมาตราอื่น ไม่ใช่มาตรานี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เรื่องสิทธิเสรีภาพของสื่อมวลชน เขาจะขอ Censor ในระหว่างที่อยู่ในภาวะสงครามหรือการรบ เราบอกว่า ถ้าภาวะสงครามก็ โอ.เค. มีการประกาศสงคราม มีประกาศอย่างเป็นทางการ ส่วนการรบนี้ไม่ใช่รบกันเอง หรือว่ารบชิงป่าไม้กัน ซึ่งไม้สักกัน เราคงไม่ยอมนะ แต่ว่าต้องมีคำชี้แจงว่าคงไม่ใช่อย่างนั้นหรอก ฝ่ายทหารเขาบอกว่า อันนี้ก็จะเป็นการรบกับศัตรู การรบคงไม่ใช่เป็นการรบเพื่อแย่งดินแย่งอะไรกันหรอก ก็เป็นการรบกับศัตรู ก็คงอย่างนี้ไว้ละครับ ในมาตรา ๓๘ ที่นี้ที่ผมยกตัวอย่างเมื่อกี้ก็ไปอยู่ในมาตรา ๔๕ พูดถึงเรื่องสิทธิเสรีภาพสื่อ คำก็คำเดียวกันครับ

นายสุพจน์ ไพบูลย์ : ผมขออนุญาตครับ มาตรา ๓๘ หน้า ๑๑ วรรคสาม ก่อนมีคำพิพากษาอันถึงที่สุด ผมสงสัย คำว่า อัน ครับ แต่ว่าปี ๒๕๔๐ ก็มีคำว่า อัน ครับ ก่อนมีคำพิพากษาถึงที่สุด ก็ได้ใจความ แต่ทำไมมีคำว่า อัน

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ก็เห็นด้วยครับ เอาออก

นายสุพจน์ ไพบูลย์ : ปี ๒๕๔๐ ก็มี

ประธาน : เพราะฉะนั้นถึงมาตั้งคณะเราช่วยดูให้ ที่เขาลืมเอาออก

นายสุพจน์ ไพบูลย์ : ต่อไป มาตรา ๔๐ จั่วไว้เลยว่า มาตรา ๔๐ บุคคลย่อมมีสิทธิ (๑) เขียนว่า สิทธิเข้าถึงกระบวนการ (๒) สิทธิพื้นฐาน พอ (๓) บุคคลย่อมมีสิทธิครับ ผมเห็นว่าน่าจะตัดออก

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : เอา บุคคลย่อม ออกไป ก็เริ่มด้วย สิทธิที่จะให้คดีของตน

ประธาน : คำว่า สิทธิเข้าถึง นี่นะ ผมรู้สึกคับข้องใจ มันไม่ใช่ภาษาไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องสิทธิอะไรที่กำลังพูดถึงอยู่ในขณะนี้ Action - 2 มันไม่ใช่ภาษาไทยเลย มันจะมีคำอื่นใหม่ อาจารย์วรรณชัย จะมีคำอื่นใหม่

นายวรรณชัย บุญบำรุง : ที่ท่านประธานว่า Action - 2 ซึ่งเป็นสิทธิก็เขียนในรัฐธรรมนูญต่างประเทศในหลายประเทศ ทางยุโรปก็เขียนไว้ในสิทธิที่สามารถเข้าถึงกระบวนการ ซึ่งทุกรูปแบบทุกกระบวนการในชั้นปกครอง ในชั้นอะไรนี้

ประธาน : จะมีภาษาไทยคำอื่นใหม่ สิทธิเข้าถึง พูดไม่รู้เรื่อง

นายวรรณชัย บุญบำรุง : เข้าถึง จะเป็นลักษณะมีทนายช่วยเหลือ มีเจ้าหน้าที่ในการให้คำแนะนำอะไรต่าง ๆ เพิ่มอำนวยความสะดวกทุกเรื่องที่จัด สามารถเข้าไปในหลักกระบวนการยุติธรรม

วันศุกร์ที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๐

ประธาน : เข้าใจ ที่นี้ไม่ได้แปลมาตรง ๆ

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ท่านประธานครับ คือฟังดูแล้วเหมือนไม่เหมาะ แต่ฟังแล้วเข้าใจดี แล้วเรายังคิดอะไรไม่ได้ออกก็เอาคงไว้ก่อนก็แล้วกันนะครับ

ประธาน : เชิญต่อไปครับ

นายสุพจน์ ไพบูลย์ : มาตรา ๔๐ (๔) ผู้เสียหาย ผู้ต้องหา โจทก์ จำเลย คู่กรณี ผู้มีส่วนได้เสีย หรือพยานในคดีมีสิทธิ แต่ที่ว่ามาตรา ๔๐ ข้างบนบอกว่าย่อมมีสิทธิ จะเต็มคำว่า ย่อม หรือไม่ครบทุกอันก็มีเขียนว่า ย่อม

ประธาน : ต้องมาดูความแตกต่างระหว่าง ย่อมมีสิทธิ กับ มีสิทธิ เฉย ๆ นี้ว่าดีก็มันเท่ากันหรือเปล่า

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ผมว่าย่อมทำได้ คือ ย่อม นี้หมายถึงว่าใช้เงินนะ มันเน้นนะ แต่จริง ๆ แล้วผมว่าไม่มีคำว่า ย่อม

นายวรรณชัย บุญบำรุง : ก็มี ควรจะมีสิทธิ ต้องมีสิทธิ อะไรพวกนี้ ย่อมมีสิทธิ ที่ท่านประธานว่าคล้าย ๆ ระดับ ควร กับ ย่อม นี่มันคล้าย ๆ กันใช่ไหมครับ

ประธาน : น่าจะมีสิทธิ นี่มันต่างกันเยอะเลย

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : คือ น่าจะ นี่น้ำหนักน้อย ถ้ายอมนี้มากกว่าน่า

ประธาน : ถ้ามีสิทธิเลยละ

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : มีสิทธิไปเลยนี้ผมว่าพอดี ๆ แล้วก็ไม่ต้องพุ่มพุ่มด้วย คำว่า มีสิทธิ มีความหมายในตัวอยู่แล้ว

นายวรรณชัย บุญบำรุง : ใช้คำว่า ย่อม เยอะครับ

นายสุพจน์ ไพบูลย์ : ที่ท่านประธานเคยพูดไว้ (๕) ผู้เสียหาย จำเลย และพยานในคดีมีสิทธิได้รับความคุ้มครอง แต่ (๖) ย่อมได้รับความคุ้มครอง ที่ท่านประธานเคยพูดไว้ นี้ อย่างนี้ครับ

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : คือผมเห็นด้วยกับท่านสุพจน์ว่า ความหมายนี้มันแทบจะไม่ต่างกันเลย เมื่อแทบจะไม่ต่างนี้ ผมเห็นว่าควรจะใช้ถ้อยคำทุกแห่งนี้ ในลักษณะเดียวกัน ผมก็เลยอยากจะให้ทางฝ่ายเลขาช่วยเป็นข้อสังเกตก็แล้วกันว่า คำว่า ย่อมมีสิทธิ มีสิทธิ หรือว่า ใน (๖) ว่า ย่อมได้รับ นี่นะ มันก็ควรจะไปในลักษณะเดียวกันกับ (๕) คือทุกอย่างที่มีความหมายในลักษณะเดียวกัน ใกล้เคียงกันนี้ ก็ควรจะใช้ถ้อยคำเหมือนกัน เว้นแต่จะมีคำอธิบายว่า จำเป็นต้องใช้คนละอย่างด้วยเหตุผลพิเศษอะไร ถ้าไม่มีเหตุผลพิเศษควรจะเป็นข้อสังเกตครับ

นายสุกรี เชื้ออนันต์ : ขออนุญาตท่านประธานครับ ผมมาดู (๖) นี้ครับ คำว่า ย่อม ได้รับความคุ้มครอง ในนี้ ผมว่าเขาอาจจะมีวัตถุประสงค์เน้นให้เห็นถึงว่า ไม่ใช่สิทธิ แต่ว่ารรัฐจะต้องไปดูแล ให้เขาครับ คือสิทธิอันนี้มีอยู่แล้ว แต่อันนี้จะต้องบังคับว่าจะต้องมีมากกว่า คือรัฐจะต้องทำให้เขา เพราะฉะนั้นเขาถึงไม่ใช่คำว่า มีสิทธิ เขาใช้คำว่า ย่อม อันนี้ที่ประชุมพูดอย่างไรไม่ทราบครับ

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : โอ.เค. ท่านประธาน ผมกำลังมองที่สุกรีครับ คือเวลาเราน้อย ถ้าเราจะมาถกแถลงกันในประเด็นอย่างนี้ ให้ละเอียดจนหาข้อยุติว่าตกลงจะต้องใช้ถ้อยคำเหมือน ๆ กันทั้งหมด หรือว่าแตกต่างกันตามดีกรี ผมว่าจะเสียเวลาของเราไป ผมยังคิดว่าในเมื่อมันไม่มีเหตุผลพิเศษ อย่างที่ท่านสุกรีตั้งประเด็นขึ้นมาว่า มันต้องได้รับความคุ้มครองในจำนวนแตกต่างกัน แต่เราก็ยกไม่ได้ว่า อะไรที่แตกต่างมันคืออะไร ถึงต้องใช้คำไหน ๆ ผมก็อยากจะเสนอว่า ณ เวลาที่ถูกจำกัดอย่างนี้เพื่อความ สละสลวยในภาษา แล้วก็ไม่ต้องมานั่งตอบคำถามประชาชนว่าทำไมประชาชนใช้แตกต่างกัน ผมว่าเอา หลักการว่าควรจะใช้ถ้อยคำแบบเดียวกันไปก่อนดีกว่าครับ

ประธาน : เราตั้งข้อสังเกตไปว่า เป็นคำแตกต่างกันนะ ควรจะใช้เหมือนกันหรือไม่

นายวรรณชัย บุญบำรุง : ขออนุญาตก็อาจจะต้องดูพจนานุกรมมาประกอบด้วยว่า ย่อม หมายความว่าอะไร ถ้าเป็นอย่างที่ท่านเสนอ (๔) (๕) ก็น่าจะเต็มเสียให้ครบถ้วน อย่างเช่นตัวอย่าง คล้าย ๆ ยกเป็นตัวอย่าง

ประธาน : ความหมายคำว่า ย่อม ในพจนานุกรมผนวกเข้าไปในข้อเสนอ

นายสุพจน์ ไพบูลย์ : ขออนุญาตอย่าง (๕) นี้ มีคำว่า และ เยอะ ผู้เสียหาย จำเลย และ พยานในคดี มีสิทธิได้รับความคุ้มครอง ความช่วยเหลือ ค่าตอบแทน ค่าทดแทน และค่าใช้จ่ายที่จำเป็น และสมควรจากรัฐ และค่าใช้จ่าย คำว่า และ ตรงนั้นเอาออกได้ไหมครับ

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : คืออย่างนี้ครับ ผมขออนุญาตท่านสุพจน์ครับ อันนี้ ความหมายไม่เหมือนกันแล้ว มันคนละอย่างกันแล้ว คนละกลุ่มกัน คือผมว่าต้องคงที่ ขออนุญาตอธิบาย นิทหนึ่งนะครับ ผิดถูกค่อยว่ากัน และ คำแรกเป็นกลุ่มบุคคล และพยาน นี้ครับ ส่วนและที่ ๒

นายสุพจน์ ไพบูลย์ : ผมว่า และ อันสุดท้ายครับ

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ผมกำลังจะไล่ครับ และอันที่ ๒ เป็นเรื่องที่ว่า สิ่งต่าง ๆ ที่มี สิทธิมันอยู่ในกลุ่มสิทธิต่าง ๆ นะ ส่วน และสมควร นี่ก็อีกความหมายหนึ่งจากรัฐ คือเป็นเรื่องสิ่งจำเป็น และสมควรจากรัฐ -----

วันศุกร์ที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๐

สรุปแล้วก็คือว่าความหมายของ และ ๓ ที่นี้ใช้คนละประเภท คนละความหมายกัน คนละอย่างกัน พอผ่าน
ได้ครับ

นายสุพจน์ ไขบุญ: ไม่ขัดข้อง คือติงไว้เท่านั้นเองครับ (๖) ครับ

นายสุกรี เชื้ออนันต์: ขออนุญาตสักนิดหนึ่งครับ คำว่า และ ค่าทดแทน และ ค่าใช้จ่ายนี้
คำว่า และ ตัวนี้น่าจะ หรือใหม่ เพราะว่ามันไม่ใช่ทั้งหมด มันเป็นประโยคได้หมด เพราะว่ามันเป็นคนละตัว
กัน ค่าใช้จ่าย ค่าทดแทนมันคนละตัวกัน ส่วนและตัวหลังนี้ถูกต้องแล้วครับ อันนี้ตามความเห็นผมนะครับ

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์: ผมเลยถามท่านสุกรีไปว่า ถ้าอย่างนั้นมันก็คงจะไม่ต้องเป็นหรือ
ตรงอันแรกด้วยหรือพยางค์ ถ้าท่านมาติง

นายสุกรี เชื้ออนันต์: คงจะหรือไม่ได้

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์: คือบางที่มันมีค่าทดแทนบวกค่าใช้จ่าย บางที่มันค่าทดแทน
บวกค่าใช้จ่าย ถ้าหรือ มันได้อย่างเดียว เพราะว่าค่าใช้จ่ายที่จำเป็นและสมควร มันขยายว่าต้องจำเป็นด้วย
ต้องสมควรด้วย มันต้องทั้งสองอย่างถึงจะได้

นายสุพจน์ ไขบุญ: ใน (๖) เด็ก เยาวชน สตรี คนพิการและทุพพลภาพ คำว่า คนพิการ
นี้เดี๋ยวก็เขียนว่าผู้พิการ เดี่ยวก็เขียนว่าบุคคลซึ่งพิการ

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์: อันนี้ที่ตั้งข้อสังเกตไว้เลยว่า ทำไม่เหมือนกัน เช่น มาตรา ๕ คน
พิการ มันอยู่ในมาตราไหนช่วยบอกเขาด้วย

นายสุพจน์ ไขบุญ: อย่างเช่นมาตรา ๗๙ (๑) เขียนว่า ผู้พิการหรือทุพพลภาพ เขียนว่า
ผู้พิการ มาตรา ๕๓ เขียนว่า บุคคลซึ่งพิการหรือทุพพลภาพ มาตรา ๕๓ ด้วย

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์: มาตรา ๕๓ บอกว่าถ้อยคำของผู้พิการควรจะใช้ลักษณะ
เดียวกันนะครับ บันทึกไว้ นะครับ

นายสุพจน์ ไขบุญ: แล้วก็เด็กเยาวชนนี้ในมาตรา ๗๙ (๑) ก็เหมือนกันครับ เขียนว่า เด็ก
และเยาวชน แล้วตรงนี้เขียนคำว่า สตรี แต่ในมาตรา ๗๙ (๑) นั้นเขียนว่า หญิงและชาย

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์: คืออย่างนี้พี่สุพจน์ เขาไม่ได้มุ่งแบ่งกลุ่มอายุ แบ่งแต่เพศอย่าง
เดียว หญิงและชาย ถ้าพี่กำลังจะบอกว่าทำไมไม่ใช้บุรุษและสตรีใช้ใหม่ ถ้าต้องการมุ่งเรื่องเพศใช้ใหม่ ที่นี้
ตรง (๖) นี้มันแบ่งหลายอย่าง คือมันแบ่งเกี่ยวกับเรื่องอายุด้วย เด็กในกฎหมาย

วันศุกร์ที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๐

น้ำมันแปลว่าอายุของเด็ก ถ้าในแง่ของ พ.ร.บ. จัดตั้งศาลเด็กและเรื่องกฎหมายปกครองก็ไม่เหมือนกัน เด็กนี้หมายถึงอายุเท่าไร เยาวชนหมายถึงอายุเท่าไร มันแตกต่างกัน แล้วสตรีน้ำมันมาไหลขึ้นมา ก็คือว่า เป็นกลุ่มบุคคลซึ่งถึงแม้จะอายุพันเด็ก พันเยาวชน แต่ถ้าเป็นสตรีเขาก็ขึ้นมาอย่างนี้ ถ้าผู้ชายไม่ได้รับการคุ้มครองที่เกินเด็กเยาวชนแน่นอน ทีนี้ถ้าเกิดท่านต้องจะคุ้มครองทั้งหมดนี้เขาจะมาแยกอย่างนี้เลย คือผมกำลังจะบอกให้ท่านฟังว่า ตอนนี้ในกระบวนการยุติธรรมนี้เด็กและเยาวชนที่ท่านมหินทร์จะรู้ว่ามันจะมีการดำเนินคดีแตกต่างจากคนที่ไม่ใช่เด็กและเยาวชน ไม่ว่าจะเกี่ยวกับเรื่องที่จะถูกจับก็ดี ถูกควบคุมก็ดีอาจจะแตกต่าง รวมทั้งการดำเนินคดีกระบวนการต่าง ๆ นี้จะแตกต่าง แต่สตรีนี้ ณ ขณะนี้ท่านมหินทร์ก็รู้ว่า มันยังไม่มีมีการคุ้มครองที่แตกต่างในเรื่องกระบวนการยุติธรรม

ประธาน : คืออย่างนี้กฎหมายมุ่งที่จะให้ความคุ้มครองผู้ด้อยโอกาสหรือผู้อ่อนแอ ทีนี้ผู้ชายล่าสังเขียงแรง มันคนละประเภทกับพวกเด็ก เยาวชน สตรี คนพิการ

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : เขามุ่งเน้นในกระบวนการยุติธรรมนี้ จะมุ่งเน้นคุ้มครองผู้อ่อนแอ อ่อนแอในเรื่องวัย อ่อนแอในเรื่องเพศ อ่อนแอในเรื่องความสมบูรณ์ของร่างกายพละกำลัง เขาเลยมุ่งเน้น เอาเฉพาะอันนี้

นายวรรณชัย บุญบำรุง : จะเห็นด้วยในประเด็นว่าคุณใช้ถ้อยคำไม่เหมือนกัน เห็นด้วยถ้าสมมุติอย่างกรณีสตรีอย่างนี้ บางทีก็ใช้หญิง ก็ควรจะใช้เสียให้เหมือนกัน ไม่ได้ต่างกัน แล้วในส่วนของคนพิการและทุพพลภาพนี่คือประโยคตอนนี้มันจะมีอยู่ทั้งหมด

๔ กลุ่มบุคคลก็คือเด็ก เยาวชน สตรี แล้วกลุ่มคนพิการทุพพลภาพ ทีนี้การใช้ถ้อยคำมันยังไม่มีคำเชื่อมข้างหน้าของคนพิการ เพราะกลุ่มนี้มันเป็นกลุ่มสุดท้ายแล้วมันก็ต้องเติมคำว่า และ เข้าไป และคนพิการ แล้วส่วน และทุพพลภาพนี้ก็เปลี่ยน หรือทุพพลภาพ เพราะว่าจะอย่างใด อย่างหนึ่ง อาจจะเป็นคนพิการหรือคนทุพพลภาพ

ประธาน : คือฝ่ายคนพิการเขาไม่อยากจะให้ใช้คำว่า คนพิการ เขาอยากให้ใช้คำว่า ทุพพลภาพ แต่ว่าไม่ใช่จะให้มาเปลี่ยนตรงนี้ ตอนนี้เขากำลังเรียกร้องให้เรียกพวกเขาว่าพวกทุพพลภาพ

นายวรรณชัย บุญบำรุง : เราควรจะดูพจนานุกรมประกอบก็ได้

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ท่านสุพจน์เชิญครับ

นายสุพจน์ ไพบูลย์ : มาตรา ๔๔ บรรทัดที่ ๒ ที่เขียนไว้ว่ารวมทั้งมีหลักประกันในการดำรงชีพทั้งในระหว่างการทำงานและเมื่อพ้นภาวะการทำงาน เมื่อพ้นการทำงานได้ไหมครับ

วันศุกร์ที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๐

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ผมว่าต้องถามอาจารย์วรรณชัย คำว่า ภาวะ นี้ฟังดูแล้วมัน จะมีความหมายเหมาะสมในทางภาษามากกว่าหรือไม่ครับ

นายวรรณชัย บุญบำรุง : คือความหมายผมก็ค่อนข้างจะเห็นด้วยว่า คือเมื่อพ้นการทำงาน ก็คือตกงาน ภาวะตกงาน อยู่ในภาวะอะไร อยู่ในสถานการณ์อะไร

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : คือการทำงานกับการไม่ทำงานนี้ มันจะต้องเป็นภาวะทั้ง ๒ อย่าง หรือไม่เป็นภาวะทั้ง ๒ อย่าง

นายวรรณชัย บุญบำรุง : ตรงส่วนการทำงานนี้มันมี ะหว่าง มันก็เลย คล้าย ๆ ความหมายทำนองเดียวกับภาวะ หรือว่าอยู่ในภาวะทำงานระหว่างทำงาน

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : อาจารย์วรรณชัยอย่าลืมนะว่ามันไม่ได้เป็นเหตุผลที่จะมาอธิบายว่าทำไมหน้าไม่มี หลังมี เพราะถ้าอาจารย์ลองเดิมนะว่า ระหว่างภาวการณ์ทำงานนี้และเมื่อพ้นภาวการณ์ทำงานนี้ มันก็ไปได้เหมือนกัน คำว่า ภาวะ นี้มันเป็นการที่เรามองภาพกว้าง ไม่รู้ว่าตกลงควรจะ คงไว้หรือจะเอาอย่างไร

นายวรรณชัย บุญบำรุง : เติมไว้ผมก็คิดว่าไม่เสียความหมาย ในระหว่างภาวะทำงาน แต่ ภาวะหลังนี้น่าจะมี เพราะไม่อย่างนั้นบอกได้ว่า เมื่อพ้นการทำงาน ฟังแล้วมันห้วน ๆ

นายสุพจน์ ไพบูลย์ : ในมาตรา ๔๕ วรรคสาม ที่ท่านประธานบอกว่า ลิดลอน ต้อง ลิดรอน

มาตรา ๔๗ วรรคสุดท้าย ที่ท่านประธานดึงเอาไว้ว่า มาตรา ๔๗ นั้น เรื่องคลื่นความถี่ วิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และโทรคมนาคม แต่ข้างหลังเขียนว่า และกิจการหนังสือพิมพ์ ที่ท่านประธานเคยดึงไว้ครับ อันนี้มันควรจะต้อไปอยู่ในมาตราอื่น ไม่ใช่มาตรานี้ครับ มาตรา ๔๗ ที่ท่านประธานเคยดึงไว้ครับ

ประธาน : มันน่าจะลงตรงมาตรา ๔๕ แต่ไม่ใช่วรรคสุดท้าย มาตรา ๔๕ หรือมาตรา ๔๗

นายสุพจน์ ไพบูลย์ : ย้ายไปอยู่ตรงมาตรา ๔๕ หรือว่ามาตรา ๔๖ ก็ได้

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ขอให้ฝ่ายเลขานุการเห็นว่า วรรคสุดท้ายของมาตรา ๔๗ ขอให้ ย้ายไปอยู่เป็นวรรคสุดท้ายของมาตรา ๔๗ เป็นประเภทเดียวกัน

ประธาน : วรรคสุดท้ายของมาตรา ๔๖ ขณะนี้เขาพูดถึงว่าการกระทำใด ๆ ของ ผู้ดำรงทางการเมือง เชิญครับ

วันศุกร์ที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๐

นายสุพจน์ ไพบูลย์ : ในมาตรา ๕๕ ที่เขียนไว้ว่า บุคคลย่อมมีสิทธิได้รับทราบข้อมูลหรือข่าวสารสาธารณะในครอบครองของหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ หรือราชการส่วนท้องถิ่น นะครับ อันนี้รัฐรับทราบนะครับ พอมาตรา ๕๙ เรื่องการฟ้องหน่วยราชการครับ มีต่อท้ายว่า หลังจาก ราชการส่วนท้องถิ่นหรือองค์กรอื่นของรัฐที่เป็นนิติบุคคล ถ้าข้อมูลข่าวสารนี้องค์กรอื่นของรัฐ บุคคลไม่มี สิทธิใช้ใหม่ครับ ในมาตรา ๕๕ ไม่มี เรื่องข้อมูลข่าวสารที่จะเข้าไปนะครับ แต่เรื่องการฟ้องนี้ฟ้องได้ หรือ องค์กรอื่นของรัฐที่เป็นนิติบุคคล

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : เขาต้องการจะให้มาตรา ๕๕ นี้เพิ่มองค์กรอื่นของรัฐเข้าไปด้วย คำว่า องค์กรอื่นของรัฐ คือหน่วยงานของรัฐ เหตุไฉนมาตรา ๕๙ จึงต้องมาใส่ Double

ประธาน : เพราะอาจจะเป็นความที่มันเกินมาอย่างนี้

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ก็เอาออกสิ เพราะว่าในแง่ของปกครอง วิธีพิจารณากฎหมาย ปกครองอาจารย์วรรณชัย คำว่า หน่วยงานของรัฐ มันกินความถึงองค์กรของรัฐด้วย นะครับ เพราะฉะนั้นผมเห็นด้วยกับท่านประธานครับว่า ในมาตรา ๕๕ คงไว้ มาตรา ๕๙ คำว่า หรือองค์กร อื่นของรัฐที่เป็นนิติบุคคล เอาออกเสีย เพราะมันเป็นหน่วยงานของรัฐอยู่แล้ว เอาออกนะครับฝ่ายเลขา

นายสุพจน์ ไพบูลย์ : ในมาตรา ๕๖ วรรคสอง การวางแผนพัฒนาสังคม เศรษฐกิจ การเมือง และวัฒนธรรม แล้วก็มาการเวนคืนอีก และตรงนี้ผมเห็นว่าน่าจะเอาออก มาตรา ๕๖ วรรคสอง การวางแผนพัฒนาสังคม เศรษฐกิจ การเมือง และวัฒนธรรม แล้วก็มาการเวนคืนอีก การวางแผนพัฒนา สังคม

ประธาน : การพัฒนาเศรษฐกิจ วางแผนพัฒนาการเมือง วางแผนพัฒนาสังคม วางแผน พัฒนาวัฒนธรรม ที่นี้การเวนคืน อันนี้อีกอันหนึ่งครับ

นายสุพจน์ ไพบูลย์ : มันไปอีกเรื่องหนึ่งใช้ไหมครับ

ประธาน : คนละเรื่องกันครับ

นายสุพจน์ ไพบูลย์ : เอาไว้ใช้ไหมครับ มาตรา ๖๕ ศิลปะหรือวัฒนธรรมอันดี ศิลปะนี้มี สระ อะ ไหมครับ เพราะมาตรา ๗๒ ไม่มี สระ อะ มาตรา ๗๙ (๖) ก็ไม่มี สระ อะ

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : อาจารย์วรรณชัยผมกำลังคิดเอาเอง อาจจะผิดก็ได้ครับ ผมว่า ถ้าศิลปะมันห้วนคำเดียวต้องมีสระ อะ แต่ถ้าสมมติชนกับคนอื่นมีหรือไม่มี ก็ต้องไปแก้ตรงมาตรา ๗๐ กว่า ให้มันมีนะครับ มาตรา ๗๐ เท่าไรที่ไม่มี

คณะอนุกรรมการพิจารณาตรวจสอบร่างรัฐธรรมนูญ
วันศุกร์ที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๐

อารีรัตน์ ๒/๕

นายสุพจน์ ไพบูลย์ : มาตรา ๗๒ ศิลปวัฒนธรรม หน้า ๓ ถ้าคำว่าศิลปะหรือวัฒนธรรม
ต้องมี สระ อะ

(การประชุมดำเนินมาถึงตอนนี้นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ ทำหน้าที่ประธานในที่
ประชุม)

ประธาน : คือกำลังมองว่ามันไปรวมกับศิลปะมันเป็นคำเชื่อมกันหรือเปล่า ถ้ามันเป็น
คำเชื่อมกันมันก็ต้องไม่มี สระ อะ ไปดูพจนานุกรม อันนี้ฝากไว้ด้วยครับ เชิญครับ

- ๓/๑

คณะอนุกรรมการตรวจร่างรัฐธรรมนูญ
วันศุกร์ที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๐

อารีรัตน์ ๔/๑

ประธาน : เห็นชอบทุกอย่าง และต้องขอบคุณที่ท่านมีข้อ ๗ แสดงว่าท่านอ่านละเอียด
มาก แต่ว่าในประเด็นนี้ถ้าเรายังไม่มีเหตุผลอะไรเป็นพิเศษจริง ๆ นี้เขาเข้าใจ

นายสุพจน์ ไพบูลย์ : คืออย่างนี้ครับ (๒) เขียนว่า อย่างเท่าเทียมกัน แต่ (๔) และเท่าเทียม
กัน ผมเห็นว่า (๔) นี้เขาเขียนว่า แก่ประชาชนอย่างรวดเร็ว

ประธาน : มันก็น่าจะมี อย่างเท่าเทียมกัน

นายสุพจน์ ไพบูลย์ : ถ้าจะใช้ข้างบน อย่าง และเท่าเทียมกันแก่ประชาชนทุกคน และ ก็
ไม่ได้

ประธาน : ผมจะอธิบายอย่างอาจารย์วรรณชัยว่า คำว่า อย่าง นี้ มันขยายทั้งรวดเร็ว และ
เท่าเทียม ตรงเท่าเทียมตรง (๔) ไม่ต้องมีอย่าง มี อย่าง อยู่ข้างหน้าอยู่แล้ว
พอผ่านได้ อย่างนี้ขยายทั้งรวดเร็วและเท่าเทียมอยู่แล้ว โอ.เค. นะครับ

นายสุพจน์ ไพบูลย์ : ไม่ขัดข้องไปให้เร็ว มาตรา ๘๓ (๘) กับ (๑๐) ส่งเสริมให้ประชากร
(๑๐) หรือการรวมกลุ่มของประชาชน คือจะใช้คำว่า ประชากร หรือ ประชาชน ผมเห็นว่าน่าจะใช้คำ
เดียวกัน

นายวรรณชัย บุญบำรุง : คือประชากรก็จะเป็นพวกประวัติประชากร ทะเบียนประชากร
อะไรต่าง ๆ ทะเบียนราษฎรเขาจะใช้ประชากร แต่ทั่ว ๆ ไปจะใช้ประชาชน

ประธาน : ผมอยากจะให้แก้ (๘) ว่า ประชากร แก่เป็น ประชาชนให้มันเป็นถ้อยคำ
เหมือนกับ (๑๐) และ (๑๑) ต้องการให้แก้คำว่า ประชากรใน (๘) แก้ให้เหมือนกับมาตรา ๑๗ ต้อง
ขอบคุณท่านสุพจน์ เชิญท่านทรงกับท่านมหินทร์มีอะไรเพิ่มเติมหน่อยครับ

นายมหินทร์ สุดิษฐ์ : ขออนุญาต นิดเดียวครับ มาตรา ๒๒ นี้ผมคิดเอง
คิดมากเกินไปหรือเปล่าก็ไม่ทราบ คือมาตรา ๒๒ มันเกี่ยวกับพระราชอำนาจของพระบาทสมเด็จพระ
เจ้าอยู่หัวที่จะแก้ไขกฎมณเฑียรบาล อันนี้อาจจะถือตามแบบทั่วไปที่ว่าเมื่อประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับเป็นกฎหมายได้ นี้ อันนี้ผมว่าควรจะต้องตัดคำว่า ประกาศ ได้ใหม่ ตอนท้าย
นิดเดียว บรรทัดท้ายวรรคสอง คำว่า และ ตัดคำว่า เมื่อได้ แล้วตอนท้าย เมื่อได้ประกาศในราชกิจจา
นุเบกษาแล้ว แค่นี้ก็พอ เพราะพระราชอำนาจนี้มันไม่เกี่ยวกับประชาชน ไม่จำเป็นต้องประกาศในราช
กิจจานุเบกษาแล้วถึงจะเปิดบังคับใช้เป็นกฎหมายได้

ประธาน : ควรจะให้ตัดตรงไหนออก

นายมหินทร์ สุดิษฐ์ : ก็ตัดคำว่า เมื่อได้ ตัดออก ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว
และประกาศในราชกิจจานุเบกษา พอ

ประธาน : ตกลงตัดคำว่า เมื่อได้ และตัดคำว่า และ

นายมหินทร์ สุรดิษฐ์ : และประกาศในราชกิจจานุเบกษา พอครับ

ประธาน : ผมอยากจะฟังความเห็นของกฤษฎีกาต้องมีอธิบายแน่ เพราะว่าเท่าที่ผมเห็น
ทั่ว ๆ ไป มันจะเป็นถ้อยคำที่ล้อทุกแห่ง จะลอกออกมาเลย คำว่า

เมื่อได้ เป็นการเน้นว่าให้รู้ว่าผลของการจะใช้ มันต้องมีเมื่อได้แล้ว ที่นี้เป็นคำที่นอกจากไพเราะแล้วนี่ มัน
จะเป็นถ้อยคำที่สอดคล้องกับหลักการออกกฎหมายหลาย ๆ แห่ง ที่นี้ว่าท่าน

มหินทร์เขากำลังมองว่า มาตรฐานนี้เป็นเรื่องพระราชอำนาจของพระเจ้าอยู่หัว มันไม่ควรที่จะมีถ้อยคำตรงนี้
มันดูเหมือนไม่เหมาะ ก็อยากจะฟังอาจารย์วรรณชัยว่า จะเป็นประการใดครับ

นายวรรณชัย บุญบำรุง : คือผมยังไม่ค่อยเข้าใจตรงจุดที่ว่า ตรงนี้เป็น
พระราชอำนาจแล้วเลยเขียนว่า เมื่อได้ มันจะทำให้พระราชอำนาจเสียหาย ตรงนี้ยอมรับว่ายังไม่ค่อยเข้าใจ

นายมหินทร์ สุรดิษฐ์ : อันนี้หมายถึงว่าต้องประกาศแล้ว ถึงจะใช้บังคับ

นายวรรณชัย บุญบำรุง : หลักการต้องเป็นอย่างนั้น

นายมหินทร์ สุรดิษฐ์ : อันนี้ร้ายวันทั่วไป มองในแง่ที่ว่าเป็นพระราชอำนาจโดยเฉพาะ
นี้ จำเป็นไหมที่จะต้องประกาศให้ไม่อย่างนั้นก็ตัดหลักการเรื่องการประกาศออกไปเลยถ้าจะเป็น
หลักการนั้นครับ

ประธาน : ท่านกำลังมองอย่างนี้ ถ้าเอาอย่างท่านมหินทร์ว่านี่ก็แสดงว่าเป็น
พระราชอำนาจจบแล้ว ขบวนการที่ให้ผลบังคับนี้มันจบได้เลย โดยไม่ต้องมีการต่อเนื่องต้องไปประกาศ
ราชกิจจานุเบกษา ถ้าจำเป็นต้องประกาศราชกิจจานุเบกษา ท่านก็ต้องใส่ข้อความอย่างนี้ สรุปแล้วท่านต้องมาถกแถลงกัน
เสียก่อนว่า ในบทบัญญัติตรงนี้สมควรที่จะต้องประกาศราชกิจจานุเบกษาหรือไม่

ท่านต้องมาถกแถลงนี้

นายมหินทร์ สุรดิษฐ์ : แต่ถ้าประกาศแต่ไม่จำเป็นต้องมีต่อท้ายเมื่อประกาศแล้วจึง
บังคับใช้ได้เป็นกฎหมาย

ประธาน : อย่างไร คำว่า ประกาศนี้ มันมีผลในทางปฏิบัติว่ามันถึงจะมาก็คือเป็นกฎหมาย
ถือเป็นข้อบังคับใช้ ถ้าอย่างนั้นจะไปประกาศทำไม มันมีความหมายของตัวเอง

นายวรรณชัย บุญบำรุง : สภาพที่จะบังคับกับบุคคลอื่นนี้ ให้บุคคลเขารับทราบ

ประธาน : ความเห็นตรงกันครับว่า มาตรา ๓๗ นั้น คำว่า เสรีภาพบริบูรณ์ ขอให้แก้เป็น
เสรีภาพเฉย ๆ เหมือนกับมาตราอื่น ๆ เนื่องจากว่า คำว่า บริบูรณ์นี้ใส่แล้วมันฟุ่มเฟือย

คณะอนุกรรมการตรวจร่างรัฐธรรมนูญ
วันศุกร์ที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๐

อารีรัตน์ ๔/๓

มันไม่ทำให้มีความหมายดีอะไรขึ้นมาเลย เพราะถ้าเกิดใส่ต่อไปผมอยากจะให้อะไรมันเข้มข้น
ผมก็บอกต้องเสรีภาพบริบูรณ์อย่างถึงที่สุด อย่างมากที่สุด ตกลงเสรีภาพเฉย ๆ นะครับ

นายมหินทร์ สุรดิษฐ์ : ที่นี้จิตใจที่พูดเมื่อที่คราว ที่ว่า อายุของสภาผู้แทนราษฎร
มาตรา ๙๙ ผมว่าน่าจะแก้ว่า สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละ ๔ ปี ไม่ใช่อายุ
ของสภาผู้แทนราษฎร

ประธาน : ตัวสถาบันมีอายุไม่ได้ น่าจะเป็นตัวสมาชิกภาพ ใช่ไหม อาจารย์
วรรณชัยอธิบายการบัญญัติรัฐธรรมนูญ คือมันมีความหมายเข้าใจได้ดี แต่
ท่านมหินทร์เขามองว่ามันเป็นความรู้สึก

นายวรรณชัย บุญบำรุง : มาตรา ๑๐๐ นี้พูดถึงว่าสมาชิกภาพของสมาชิกสภาผู้แทน
ราษฎร เริ่ม แต่พอมีเริ่ม แต่ไม่มีบอกว่าอายุเท่าไร กับมาบอกว่านี่สภาผู้แทนราษฎรมีวาระ มีอายุคราวละ
๔ ปี มันน่าจะบอกว่านี่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละ ๔ ปี นับจากวันเลือกตั้ง

ประธาน : คือผมเองถ้าไม่มานั่งคิดมันจะไม่มีปัญหาเลย มันอ่านแล้วมันเข้าใจง่าย แต่พอ
มานั่งคิดแบบท่านมหินทร์ในหลักความเหมาะสมของภาษามันก็อาจจะเกิดประเด็นขึ้นมาได้ที่ว่าทำไมสภา
ต้องมีอายุด้วย ที่นี้คำว่า สภาผู้แทนราษฎร เราจะมองว่ามันคือกลุ่มบุคคลที่มาทำหน้าที่บัญญัติกฎหมายนี้
มันก็มีฐานะเป็นนิติบุคคลด้วย สภาผู้แทนราษฎรนี้

นายมหินทร์ สุรดิษฐ์ : ถ้าเป็นอย่างนี้ โอ.เค.

ประธาน : มันเป็นนิติบุคคลนะ โดยประธานจะเป็นผู้ทำหน้าที่แทน เมื่อเป็นแล้วนี้ท่าน
ขอให้ไปอายุไปก่อน

นายมหินทร์ สุรดิษฐ์ : โอ.เค. ครับ

ประธาน : ขอบคุณครับ ขอไปประเด็นอื่น

นายมหินทร์ สุรดิษฐ์ : ประเด็นอื่นมันไม่ค่อยมี มีเฉพาะปัญหาที่ว่าควรจะมีแก้หลักการ
แก้ไขไหม เช่น กรณีที่ว่าผู้พิพากษา นี้ ควรจะมีอำนาจในการสรรหา เข้ามาสรรหาบุคคล

ประธาน : อันนี้ตั้งข้อสังเกตได้ท่าน ตั้งข้อสังเกตไปเลย

นายมหินทร์ สุรดิษฐ์ : แล้วก็มาตรา ๖๘ มาตรา ๑๐๗ มาตรา ๒๒๖ มาตรา ๒๓๖
มาตรา ๒๔๕ มาตรา ๒๔๗

ประธาน : หมายถึงว่า ไม่ควรที่จะให้ศาลไปมีบทบาท

คณะกรรมการการตรวจร่างรัฐธรรมนูญ
วันศุกร์ที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๐

อารีรัตน์ ๔/๔

นายมหินทร์ สุรดิษฐ์ : แก้อ่างไรก็แล้วแต่ครับ

ประธาน : แก้วว่า ไม่ควรที่จะให้ศาลไปมีบทบาทในมาตราดังกล่าว เพราะว่าควรจะให้ศาลทำหน้าที่ในร่างหลักแค่นั้นเอง เรื่องอื่นมีอีกไหม โครงสร้าง กต. เอาใหม่ท่าน

นายมหินทร์ สุรดิษฐ์ : โครงสร้าง กต. ก็มีกรณีที่ว่า คือผู้พิพากษาส่วนใหญ่อยากจะให้เหมือนเดิม ว่าเอาเฉพาะผู้พิพากษาในระดับหัวหน้าคณะในศาลฎีกา

ประธาน : อันนี้มันอยู่ในรัฐธรรมนูญปี ๒๕๔๐ หรือเปล่า

นายมหินทร์ สุรดิษฐ์ : ไม่มี

ประธาน : เอาตามเดิมแบบที่มี ช่วยบันทึกไว้หน่อยก็แล้วกันว่า ศาลยุติธรรม ส่วนใหญ่ประสงค์จะให้โครงสร้าง กต. เป็นไปตามโครงสร้างเดิม

โครงสร้างเดิมตามรัฐธรรมนูญปี ๒๕๔๐ คือ จะต้องมียกกันหมดนะครับ ทั้ง ๓ ศาล ศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์ ศาลฎีกา แล้วก็ศาลทุกชั้นนี้สามารถเลือก กต. ได้ทุกชั้นเลย ไม่ใช่ว่าชั้นไหนเลือกชั้นนั้น ถูกไหมครับ

นายมหินทร์ สุรดิษฐ์ : ที่นี้ดั้งเดิมเลยจริง ๆ เขาต้องการให้ผู้พิพากษาหัวหน้าคณะในศาลฎีกา ศาลชั้นต้น

ประธาน : เอาโครงสร้างเดิมของท่านคือเอาสภาพปัจจุบันนี้

นายมหินทร์ สุรดิษฐ์ : มันอาจจะกลับไปก่อนปี ๒๕๔๐

ประธาน : อย่าลืมนะว่า ถ้ากลับไปตอนนั้นมันไม่เกิดประเด็น เพราะว่าตอนนั้นมันมีประเด็นของปี ๒๕๔๐

นายมหินทร์ สุรดิษฐ์ : คล้ายปี ๒๕๔๐

ประธาน : ใช่

นายมหินทร์ สุรดิษฐ์ : ต้องเหมือนเดิม เหมือนปี ๒๕๔๐

ประธาน : เพราะว่าผู้พิพากษาหลายคนทำบันทึกทางว่ามาถึงประธาน สสร. ของท่าน มหินทร์มีอย่างอื่นไหม

นายมหินทร์ สุรดิษฐ์ : ตอนที่ว่ามันมีอยู่มาตราหนึ่ง ที่ว่าต้องใช้ระบบไต่สวน

ประธาน : อันนั้นออกไปแล้ว อันเดิมที่อาจารย์วรรณชัยที่มาพูดวันนั้น คือกระบวนการพิจารณาคดีอาญา อันนั้นเขาออกไปแล้ว แต่ว่าเรื่องถูกคุมขัง ถูกอะไรนั้นมันระบบไต่สวนผมว่ามันเป็นสิ่งที่ดี เพราะว่ามันต้องทำให้รวดเร็ว ถ้าท่านไประบบกล่าวหาบางที่มันช้า

คณะอนุกรรมการตรวจร่างรัฐธรรมนูญ
วันศุกร์ที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๐

อารีรัตน์ ๔/๕

นายมหินทร์ สุรดิษฐ์กูร : มาตรา ๒๑๔ วรรคสาม ดูตอนท้ายระบบไต่สวน
ความจริงผมว่าระบบการพิจารณาคดีพิพากษามันใช้ได้โดยยึดหยุ่นอยู่แล้ว ไม่ต้องไประบุชัดเจนว่าเป็น
ระบบอะไร

ประธาน : คืออย่างนี้ท่าน ผมจะกราบเรียนท่านมหินทร์ว่า ผมไม่ได้อยู่ในชุดยกร่าง แต่ว่า
ขณะนี้บ้านเราใช้ระบบไต่สวนเห็นได้ชัดก็คือ ในเรื่องศาลปกครองนะครับ เขาต้องการที่ว่าจะให้คดีปกครองนี้
ไม่ได้ให้มีกระบวนการยุ่งยาก แล้วก็ไม่ได้ให้มีการใช้ชั้นเชิงในการดำเนินคดีเพื่อเป็นผลแพ้ชนะกัน เขาก็เลยใช้
ระบบไต่สวนมาใช้ในศาลปกครอง ที่ประเด็นของเรื่องมาตรา ๒๑๔ วรรคสามนี้ เขาก็มองว่า กระบวนการ
เลือกตั้งนี้มันก็ควรจะลักษณะเดียวกับศาลปกครอง มันเป็นกระบวนการที่ต้องการทำให้มันเร็ว แล้วก็ให้
เป็นความเป็นธรรม โดยไม่ต้องเอาเล่ห์เหลี่ยม หรือเอาความเก่งกล้าสามารถของคุณมาใช้ การเลือกตั้ง
นี้มันเป็นเรื่องของชาติก็ควรจะใช้กระบวนการให้เร็ว แล้วก็เป็นที่ยุติ จึงต้องให้ศาลนี้เป็นคนรวบรวม
หลักฐานไว้หมดแล้ว แล้วก็เรียกหลักฐานได้ทุกอย่าง ก็ต้องเป็นเรื่องที่ว่า ถ้าท่านจะเอาตรงนี้ว่าไม่ให้เป็น
ระบบไต่สวน ท่านจะต้องอธิบายในเชิงวิธีการว่า ระบบไต่สวนที่เขาวางไว้นั้นมันไม่ดีอย่างไร แล้วท่านถึงจะ
เสนอไปได้

มันต้องมีเหตุผลว่ามันไม่ดีอย่างไร

นายมหินทร์ สุรดิษฐ์กูร : มาตราที่ว่ายกเว้นที่ขาดคุณสมบัติที่ว่า ต้องคำพิพากษา ยกเว้น
กรณีที่กระทำโดยประมาทในเรื่องของโทษ และคดีหมิ่นประมาท อันนี้ผมว่าน่า
จะตัด มันควรจะตัด

ประธาน : มาตราอะไรที่เรื่องคุณสมบัติของการเป็นรัฐมนตรี อยู่ในเรื่อง ครม.
คณะรัฐมนตรี เดี่ยวลองเปิดดูครับ

นายมหินทร์ สุรดิษฐ์กูร : เหตุผล คือว่าบางที่นักการเมืองถือโอกาส

ประธาน : มาตรา ๑๗๘ (๓) ให้ความเห็นหรือความผิดฐานหมิ่นประมาท ควรจะตัดออก มาตรา ๑๗๘ (๓) ควรจะตัดข้อความว่า หรือความผิดฐานหมิ่นประมาท ออก เนื่องจากว่าเป็นความผิดที่ถ้าเกิดคงไว้จะทำให้ผู้ที่ป็นรัฐมนตรีอาจจะใช้คำพูดไม่ระมัดระวัง ไปทำให้ชื่อเสียงคนอื่นเขาเสียหายขึ้นนะครับ ก็ควรจะตัดคงไว้ได้อย่างเดิมก็คือ ไม่มีในเรื่องหมิ่นประมาท นะครับ

นายมหินทร์ สุรดิษฐ์กูร : ผมมีข้อสังเกตเท่านี้ครับ

ประธาน : ผมเดิมนิดหนึ่งครับ ท่านทรงมีอะไรไหมครับ ผมขอนิดเดียวก่อนนะครับ ในเรื่องถ้อยคำ หรืออาจารย์วรรณชัยว่า มาตรา ๔๐ หน้า ๑๑ นะครับ มาตรา ๔๐ (๒) คือบุคคลมันเป็นเรื่องบุคคล บุคคลย่อมมีสิทธิในกระบวนการยุติธรรม ดังต่อไปนี้ พอ (๒) ท่านลองดูสิว่า สิทธิในการ เรื่องสิทธิในการ มันฟุ่มเฟือยมากเกินไปเลยนะ ผมเห็นแล้วนะว่ามันเริ่มต้นคำว่า สิทธิในการ ตั้งแต่บรรทัด ๒ ของ (๒) นะครับ เรื่องสิทธิในการได้รับการพิจารณาโดยเปิดเผย สิทธิในการได้รับทราบข้อเท็จจริง สิทธิในการเสนอข้อเท็จจริง สิทธิในการคัดค้านผู้พิพากษา สิทธิในการได้รับการพิจารณาโดยผู้พิพากษา สิทธิในการขยายหมุดทุกอันเลย เอาว่าอันเดียวพอคือ สิทธิในการ ในบรรทัดที่ ๒ ของ (๒) เท่านั้น ส่วน สิทธิในการอีก ๔ แห่ง อาจจะเอาออก อาจารย์เห็นด้วยไหมครับ เพราะเป็นเรื่องขยายหมดเลย ไปใส่ สิทธิในการตั้ง ๔ - ๕ แห่ง มันไม่เห็นจะต้องเน้นเลย อาจารย์วรรณชัยว่าอย่างไรครับ

นายวรรณชัย บุญบำรุง : ผมเห็นว่าถ้าตัดก็ควรตัดหมดเลย เพราะว่าคำแรก คือว่า สิทธิในการ มันเป็นคำของมันโดยเฉพาะ มันไม่สามารถเอาไปใช้คำอื่น ๆ ในคำที่ตามมาได้ เพราะแต่ละคำก็ขึ้นคำว่า สิทธิ เหมือนกัน ไม่ต้องมีคำว่า ในการ

ประธาน : ได้รับการพิจารณาโดยเปิดเผย

นายวรรณชัย บุญบำรุง : แต่ สิทธิ น่าจะคงไว้ มีสิทธิได้รับการพิจารณาโดยเปิดเผยอย่างนี้ได้ครับ แต่ถ้าตัด สิทธิ เลย ถ้าหลักประกันขั้นพื้นฐาน เรื่องได้รับการพิจารณา

ประธาน : เรื่องได้รับการสนับสนุน ก็ได้เหมือนกันนะ

นายวรรณชัย บุญบำรุง : ได้รับทราบข้อเท็จจริง

ประธาน : คืออย่างนี้อาจารย์ครับ ถ้าอาจารย์จะบอกว่า ตัดหมดผมก็ไม่ขัดข้อง เพราะว่าในมาตรานี้มันเริ่มจาก บุคคลย่อมมีสิทธิในกระบวนการยุติธรรม ดังต่อไปนี้ พอ (๒) บอก สิทธิพื้นฐานในกระบวนการพิจารณา ซึ่งอย่างน้อยต้องมีหลักประกันขั้นพื้นฐานเรื่องได้รับการพิจารณาโดยเปิดเผย ก็ได้ คำว่า สิทธิในการ เอาออกได้หมดเลยครับ สรุปแล้วก็คือ เสนอตัดคำว่า สิทธิในการ ทุกแห่งทั้ง ๕ แห่ง

คณะกรรมการการตรวจร่างรัฐธรรมนูญ

วันศุกร์ที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๐

อัมพา &/๒

ของ (๒) ออกหมดเลย เรื่องได้รับการพิจารณาโดยเปิดเผย มีความหมายในตัวมันแล้ว เพราะสิทธิ อยู่ข้างบนอยู่แล้วนะครับ

นายวรรณชัย บุญบำรุง : ที่นี้ประโยคคือผมเห็นว่าน่าจะมีคล้าย ๆ เราบอกตอนต้นแล้ว ใช่ไหมครับว่า (๒) สิทธิพื้นฐานในกระบวนการพิจารณา ซึ่งอย่างน้อยต้องมีหลักประกันขั้นพื้นฐานเรื่อง

ประธาน : อันนี้มาเน้นว่าเรื่องอะไรบ้าง

นายวรรณชัย บุญบำรุง : อย่างน้อยควรจะต้องมีคำว่า การ อยู่ด้วย การได้รับการพิจารณาโดยเปิดเผย การได้รับทราบข้อเท็จจริงและตรวจเอกสารอย่างเพียงพอ การเสนอข้อเท็จจริง

ประธาน : มีคำว่า การ ทุกแห่งใน ๕ แห่ง ก็ตัดคำว่า สิทธิใน ออกทุกแห่งนะครับ

ผ่านนะครับ ผมอยากจะหารือนิดหนึ่ง มันมีอันหนึ่งที่ผมคาใจอยู่ อาจารย์ไม่จำเป็นต้องเอาใจผมนะครับ คือผมกับท่านมหินทร์กำลังมองว่า คุณสมบัติของผู้ที่จะดำรงตำแหน่ง ปปช. ศาลรัฐธรรมนูญ อะไรต่ออะไร นี่นะครับ ซึ่งในนี้ ศาลปกครองก็ดี อื่น ๆ ก็ดี เขายกไปไว้ ออกกฎหมายลูก แต่ว่าคุณสมบัติของ ปปช. กับ ศาลรัฐธรรมนูญยังอยู่ในรัฐธรรมนูญร่างนี้ อยู่ในส่วนที่เกี่ยวกับอัยการ ผมขอหารือนะครับ ไม่จำเป็นต้องเอาใจผม ผมกำลังดูว่าของ ปปช. เขาตัดคำว่า ในของอัยการ ออกไปแล้ว แต่เดิมมันมีคำว่า รองอัยการ สูงสุด ตอนนี้นั้นมันก็มีว่า อธิบดีหรือข้าราชการระดับ ๙ ขึ้นไป ก็จะแปลว่า คนที่เป็นอธิบดี อัยการอย่างผม ก็มีคุณสมบัติที่ไปเป็น ปปช. ถ้าเดิมเป็นรองอัยการสูงสุด ผมไปไม่ได้ เพราะตำแหน่งผมไม่ถึงรองอัยการ สูงสุด ก็เห็นว่าดีก็จริงนี่เห็นว่า คุณภาพอัยการระดับอธิบดีก็เหมาะสมที่จะไปแข่งขัน ไปอาสาทำงาน ให้บ้านเมืองเป็น ปปช. แต่พอมาศาลรัฐธรรมนูญไม่ปรับแก้ตาม ปปช. ก็มีอธิบดีต่าง ๆ แปลว่าอื่น ๆ แต่พอของอัยการ ยังคงคำว่า รองอัยการสูงสุด อยู่ ผมก็เลยเกิดปัญหาขึ้นว่า การไปดำรงตำแหน่ง ศาลรัฐธรรมนูญ ระดับอธิบดี อัยการ คุณภาพไม่พอหรือ ถึงต้องเอารองอัยการสูงสุด ผมก็อยากจะเสนอหารือนะครับ คือไม่ต้องเกรงใจผมว่า สำหรับอัยการที่จะอาสาไปทำหน้าที่ศาลรัฐธรรมนูญก็เอาเหมือน ปปช. ได้ไหมครับ คือถ้าไม่ต้องใส่ ก็คือไม่ใส่แบบ ปปช. ก็คือเป็นระดับอธิบดี หรือรองอธิบดี หรือว่า ข้าราชการระดับ ๙ ไป มันไม่จำเป็น เพราะคุณเปิดโอกาสให้พวกนี้ไปสมัคร แต่สุดท้ายเขาจะเอาอัยการ ระดับอธิบดีไปหรือไม่ มันต้องดูคุณภาพ พวกนี้เป็นเรื่องสิทธิในการเสนอตัวเข้าไปเป็นศาลรัฐธรรมนูญ เท่านั้น ซึ่งถึงเวลานั้น ถ้าอัยการที่สมัครเกิดรองอัยการสูงสุดก็มี อธิบดีก็มี แต่รองอัยการสูงสุดคุณภาพ ผู้อธิบดีไม่ได้ อธิบดีก็ต้องเข้าไปเป็นศาลรัฐธรรมนูญ เราดูที่คุณภาพของผู้สมัคร ตำแหน่งเป็นเพียงกรอบ เท่านั้น มันเป็นเพียงกรอบท่านสุกรี แต่ว่ากรอบอันนี้มันถึงบอกว่า คนที่อยู่ในกรอบมีคุณภาพหรือไม่ ท่านสุพจน์ ผมก็เลยว่าการเปิดกว้างให้อัยการระดับอธิบดีเข้าไปได้ มันกลับเป็นประโยชน์มากกว่า

คณะกรรมการการตรวจร่างรัฐธรรมนูญ

วันศุกร์ที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๐

อัมพา ๕/๓

ผมหรือ นะครับ ถ้าเห็นด้วยก็ขออนุญาตเป็นข้อสังเกตไปนะครับ อันนี้เราไม่ได้แก้ ขอเป็นข้อสังเกตไปว่า
คุณสมบัติของศาลรัฐธรรมนูญ ในมาตรา ๒๐๑ (๓)

นายมหินทร์ สุรดิษฐ์กูร : เห็นด้วยครับ

ประธาน : เห็นด้วยนะครับ อย่างนั้นก็ช่วยตั้งเป็นข้อสังเกตว่า มาตรา ๒๐๑ (๓) ควรตัด
คำว่า รองอัยการสูงสุด ออก แล้วก็เปลี่ยนเป็นเหมือนกับ ปปช. นะครับ ปปช. อยู่ในมาตรา ๒๓๙ ว่า
รับราชการตำแหน่งไม่ต่ำกว่ารองอธิบดี หรือไม่ต่ำกว่าข้าราชการพลเรือนระดับ ๙ ก็สั้น ๆ ของฝ่าย
เลขานุการก็คือว่า คุณสมบัติของศาลรัฐธรรมนูญตามมาตรา ๒๐๑ ควรจะให้เหมือนกับคุณสมบัติของ
ปปช. ตามมาตรา ๒๓๙ คือตำแหน่ง รองอัยการสูงสุด ควรจะตัดออก และระดับรองอธิบดี หรือข้าราชการ
ดำรงตำแหน่งระดับ ๙ นะครับ เชิญท่านทรงครับ

นายทรง บัณฑิตนันท์ : ท่านประธานที่เคารพครับ ก่อนที่จะเสนอเกี่ยวกับถ้อยคำตาม
ภารกิจของคณะกรรมการการตรวจร่างรัฐธรรมนูญนะครับ ผมขอเรียนข้อมูลว่า กระผมได้สนใจเรื่อง
รัฐธรรมนูญ เพราะว่าได้ทำงานด้านนี้ตั้งแต่อดีตมา แล้วก็ได้แสดงความคิดเห็นเป็นเอกสารเสร็จตั้งแต่
ปลายเดือนมีนาคม แต่ว่าเป็นข้อคิดเห็นแก้ไขเพิ่มเติมพร้อมเหตุผลประมาณ ๕ - ๖ หน้า ซึ่งกระผมก็ส่ง
ทางไปรษณีย์ไปให้ท่านอาจารย์จรัญ ท่านมานิจ และท่านประธาน สสร. ทางไปรษณีย์นะครับ ก็เป็นที่น่า
ชื่นใจว่าสอดคล้องกับร่างหลายประเด็นนะครับ เช่น ให้ระบุปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงในรัฐธรรมนูญ เรื่อง
ของการสรรหา สว. และการเลือกตั้ง สส. พูดถึงจำนวนก็สอดคล้องกัน และมีประเด็นอื่นอีกนะครับ อันนี้
ก็เลยเรียนให้ทราบเบื้องต้น แต่ว่าการที่มารับหน้าที่นี้เพิ่งทราบวัน ๒ วันนะครับ กระผมก็ได้อ่าน
รัฐธรรมนูญยังไม่จบ เผอิญเมื่อสภากาชาดศึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติได้ประชุมสัมมนา ผมไปในนาม
ของสมาคมนักภาษาศาสตร์ไทยและรับผิดชอบเรื่องของรัฐสภากับรัฐมนตรี ก็เลยอ่านเฉพาะในส่วนนั้น ส่วนนี้
อื่นก็ยังอ่านไม่หมด ผมก็คิดว่าถ้าวันจันทร์ผมจะทำทั้งหมดเท่าที่มี แบ่งเป็นเอกสารมาอบให้ท่าน
เลขานุการ

ประธาน : ขอก่อน ๐๘.๓๐ นาฬิกา นะครับ

นายทรง บัณฑิตนันท์ : ครับ โดยทำเปรียบเทียบแบบที่คุณสุกรีทำ ในส่วนความเห็น
ก็คงจะไม่มากนักนะครับ เพราะว่าผมอ่านมาตั้งแต่ต้นรู้สึกว่าคุณสุกรีก็มีความเห็นสอดคล้องและตรงกับแนวความคิด
หลายประการนะครับ แต่ในเบื้องต้นมาตรา ๓๐ ขอเรียนเสนอให้ช่วยพิจารณาว่า ข้อความในวรรคสาม
บอกว่า การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคล เพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ
ภาษา เพศ อายุ สภาพทางกายหรือสุขภาพ มันไม่มี ทางจิต ความเห็นผมตอนนี้ความหมายของสภาพ

คณะอนุกรรมการตรวจร่างรัฐธรรมนูญ

วันศุกร์ที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๐

อัมพา ๕/๔

ทางกายมันรวมถึงจิตด้วยไหม ถ้ามีความบกพร่องทางจิตมันจะรวมไหม หรือควรจะได้ด้วยได้ไหม นี่เป็นข้อเสนอดีๆ นะครับ อันนี้ขอเรียนในเบื้องต้นว่า จากการประชุมรับฟังความคิดเห็นใน กทม. โดยสภาพนายความจัดที่มหาวิทยาลัยหอการค้า ตัวแทนผู้พิการได้เสนอในประเด็นนี้ ซึ่งกระผมก็เห็นด้วยนะครับ ได้ไปเสนอในประเด็นนี้ เพราะคำว่า ทางจิต มันจะรวมกับทางกายหรือไม่ จะเห็นควรหรือไม่ก็แล้วแต่นะครับ

ประธาน : ตั้งข้อสังเกตเติมไป และผมหรืออาจารย์วรรณชัยนะครับ อาจารย์ลองดูสิว่า ถ้อยคำบทบัญญัติมาตรา ๓๐ วรรคสาม ที่ว่า ไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ จะกระทำมิได้ คืออ่านดูแล้วเขียนอย่างไรให้มันง่ายหน่อยได้ไหมครับ ผมอ่านดูแล้วมันเป็นคำคล้ายๆ ว่าปฏิเสธ คำว่าปฏิเสธอย่างไร อาจารย์ลองดูสิว่า มันอ่านแล้วยากครับ ใช้ถ้อยคำอย่างไรให้มันง่ายหน่อย ผมดูแล้วมันเหมือนกับว่ามันขัดๆ ความรู้สึกอยู่ ผมว่าอ่านแล้วเข้าใจยาก แต่ตรงที่ว่า จิต เติมไปด้วยนะครับ ทางจิต

นายวรรณชัย บุญบำรุง : ผมเข้าใจว่าคงขยายคำว่า ความคิดเห็นทางการเมือง คือไปเลือกปฏิบัติ เนื่องจากว่าพอเขามีความคิดเห็นทางการเมือง ซึ่งความคิดเห็นทางการเมืองนั้น เขาไม่ได้ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ จะไปเลือกปฏิบัติ แต่ถ้าความคิดเห็นทางการเมือง บุคคลนั้นเขาไปขัดต่อรัฐธรรมนูญ สามารถเลือกปฏิบัติได้ แล้วคำว่า จะกระทำมิได้ ไปขยายตั้งแต่ตอนต้น เลือกปฏิบัติไม่ได้ไปขยายคำว่า การเลือกปฏิบัติ ตอนต้นเลยครับ

ประธาน : อาจารย์เห็นว่า อันไม่ขัด มันขยายเพียงความคิดเห็นทางการเมืองใช่ไหม

นายวรรณชัย บุญบำรุง : ครับ ถ้าดูถึงความหมายแล้วดูมันก็น่าสงสัยเหมือนกัน

ประธาน : มันขัดๆ อย่างไม่รู้

นายวรรณชัย บุญบำรุง : เพราะแตกต่างกันในเรื่องความคิดเห็นทางการเมือง แต่คนนั้นบริหารการเมืองไปขัดรัฐธรรมนูญ คือไปมีความคิดเห็นในทางด้านไม่มีสถาบัน ศาสนา หรือไม่มีอะไรพวกนี้ครับ ก็จะไปเลือกปฏิบัติ

ประธาน : ถ้ามันมาเขียนนะครับ คนมัน งง คำว่า ไม่ขัด อาจจะทำให้ขยายมากกว่าความคิดเห็นทางการเมือง อาจจะทำให้ขยายข้างหน้าด้วย ที่นี้ผมกำลังจะมองหรืออาจารย์ว่า ถ้าเราเว้นวรรค คำว่า หรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ ถ้าวรรคจาก การศึกษาอบรม ไปนี้วรรคไปเลย การศึกษาอบรม มันขยาย อันไม่ขัด ขยายการศึกษาอบรมด้วยหรือเปล่า ขยายไหม ไม่ขยายใช่ไหมครับ

วันศุกร์ที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๐

นายวรรณชัย บุญบำรุง : มันจะมีขยายลักษณะเป็นกรียอะไรสักอย่าง

ประธาน : ไม่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ ขยายเฉพาะความเห็นใน

รัฐธรรมนูญหรือขยายอันอื่นด้วย

นายวรรณชัย บุญบำรุง : ผมคิดว่าน่าจะขยายเฉพาะอันสุดท้ายนะครับ

แต่ที่มันก็อย่างความเชื่อทางศาสนา มันก็อาจจะมีคามหมายได้มาก แต่ถ้าดูตามหลักเกณฑ์การเขียนในลักษณะนี้คือไปขยาย การศึกษาอบรม รู้สึกมันก็ไม่มี การศึกษาอบรมที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญมันไม่มีอยู่แล้ว มันมีในเรื่องว่าประเด็นไปดำเนินกิจกรรมอะไรสักบางอย่างที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญก็คือความคิดเห็นทางการเมือง

ประธาน : ผมอยากจะให้เพราะว่า เว้นวรรคคำว่า หรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่ขัดรัฐธรรมนูญ ออกมาให้ห่างจาก การศึกษาอบรม เลย การศึกษาอบรม หรือมันติดไป

นายวรรณชัย บุญบำรุง : การศึกษาอบรม แล้วก็วรรค หรือ คือคล้าย ๆ อันนี้มันเป็น หรือ คำสุดท้ายที่เชื่อมมา

ประธาน : ที่นี้วรรค หรือ นี่มันก็น่าจะให้มีเว้นวรรคไว้หน่อย เพราะถ้าไม่เว้นวรรคนี้มันจะทำให้เหมือนกับมาขยายการศึกษาอบรมด้วย ขอวรรคหน่อยได้ไหม

นายวรรณชัย บุญบำรุง : ก็ต้องวรรค

ประธาน : เพราะถ้าไม่วรรคนี้ผมอ่านแล้วงง ฝ่ายเลขา ช่วยเว้นวรรคให้หน่อย เสนอความคิดเห็นมาด้วยว่า ตรงที่ว่า มาตรา ๓๐ วรรคสามนี้ตรง การศึกษาอบรม แล้ววรรค แล้วถึงจะมา หรือความคิดเห็นทางการเมือง อันไม่ขัด ผมอยากเห็นรัฐธรรมนูญ เว้นวรรคไว้หน่อยนะครับ มันจะได้หายไป โอ.เค. ขอบคุณมากครับ ตรงอื่นมีอีกหรือไม่ครับ

นายทรง บัณฑิตนันท์ : ขออนุญาต ขอเรียนอีกประเด็นหนึ่ง เกี่ยวกับเรื่องของบางมาตรานี้ครับ มันน่าจะอยู่ในมาตราเดียวกันได้ ซึ่งในประเด็นนี้จากการประชุมสัมมนาเกี่ยวกับรัฐธรรมนูญของสภาพนายควมมีผู้เสนอ ซึ่งอาจารย์สมคิดเป็นตัวแทนของคณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ ไปชี้แจงนะครับ มาตรา ๙๘ มาตรา ๙๙ มาตรา ๑๐๐ นี่มันเรื่องเกี่ยวเนื่องต่อเนื่องกัน มันน่าจะอยู่ในมาตราเดียวกันได้ รวมทั้งมาตรา ๙๗ ด้วยนะครับ แต่แนวความคิดอันนี้ท่านอาจารย์สมคิดตอบว่า จะให้ยาวก็ได้ ให้สั้นก็ได้ มีคนพูดถามบอกว่า เอามาตรา ๒๙๙ เราอยู่ใน

ยุคของจาคตุคามรามเทพหรืออย่างไร เลยเอาเลขมงคล ท่านอาจารย์สมคิด ก็บอกว่ายาวก็ได้ แต่ในกรณีนี้มาตรานี้สั้น ๆ เพียงบรรทัดเดียวก็มี บรรทัดสั้น ๆ แค่นี้มันจะอยู่ในมาตราเดียวกัน ถ้ามันเกี่ยวเนื่อง ถ้าพิจารณาว่าเรื่องเดียวกัน เกี่ยวเนื่องกัน คือยกมาตรานี้มันจะได้สั้น เหตุผลก็เสียง

วันศุกร์ที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๐

ทั่ว ๆ ไปจากคนที่ชอบอ่านหนังสือหรือไม่อ่านหนังสือก็แล้วแต่ จะบ่นว่ารัฐธรรมนูญเรายาวเหลือเกิน แต่ก็ไม่ใช่ ๒๐ มาตราเหมือนท่านอาจารย์ประพันธ์ศักดิ์ เสนอท่านบอกว่า ๓๐ มาตราก็พอ อะไรทำนองนี้ เป็นอย่างไร ข้อเสนอไว้เฉย ๆ คล้าย ๆ เขาไม่อยากจะให้ไปขึ้นเลข ๓ ก็เลยพยายามยุบรวมหลาย ๆ มาตรา พอขึ้นเลข ๓ จะดูเยอะ

ประธาน : ท่านทรงเขาบอกว่า ๓ มาตรานี้รวมอยู่ที่เดียวกันจะทำให้สั้นลงดีด้วย ก็เป็นข้อสังเกตไปครับ มาตรา ๙๗ มาตรา ๙๘ มาตรา ๙๙ นี้ น่าจะยุบเป็นมาตราเดียวกันนะครับ ใช้ใหม่ครับ

ผมหรือคณะครับ เดี่ยวต้องรออาจารย์วรรณชัยด้วยคือท่านครับ ผมอยากจะดูว่า บทเฉพาะกาลมาตรา ๒๙๕ (๖) บทเฉพาะกาล เกี่ยวกับเรื่องที่ว่าพออัยการเป็นอิสระตามมาตรา ๒๔๖ แล้วนี่แล้วมีอยู่ในวรรคที่ ๔ วรรคที่ ๕ ท่านลองดูสิ มาตรา ๒๔๖ วรรคที่ ๔ วรรคที่ ๕ เรื่องที่ว่าไม่ให้อัยการไปเป็นดูประกอบกัน มาตรา ๒๙๕ ซึ่งมันเป็นบทบัญญัติว่าบทเฉพาะกาลของมาตรา ๒๔๖ ท่านลองย้อนไปดูมาตรา ๒๔๖ ในวรรคที่ ๔ กับวรรคที่ ๕ วรรคที่ ๔ เป็นเรื่องความเป็นอิสระในการบริหารงานบุคคลงบประมาณ พอวรรคที่ ๕ มันเป็นเรื่อง ไม่ให้อัยการไปดำรงตำแหน่งกระทำการใด ๆ เช่นเดียวกับที่บัญญัติในเรื่องต้องห้ามของผู้พิพากษาหรือตุลาการ ท่านเห็นไหมว่าในมาตรา ๒๙๕ (๖) นี้มันปีเดียว ผมกำลังจะหาหรือพวกท่านมรินทร์ ท่านสุกรี ซึ่งผ่านงานพวกนี้มาว่าการเป็นบอร์ดก็ดี เป็นอะไรก็ดี ซึ่งในกฎหมายรับฟังความคิดเห็นทุกฉบับนี้ มันจะมีอัยการนี้โดยตำแหน่งอยู่ในบอร์ดต่าง ๆ ที่นี้เราจะต้องไปนั่งแก้กฎหมายต่าง ๆ นี้ใน ๑ ปี มันจะไม่ทัน ผมเลยอยากจะหาหรือท่านว่า ขอเป็น ๒ ปี เพราะปีเดียวนี้ ถ้าแก้ไม่ทันมันจะยุ่ง มันต้องหาวิธีแก้กฎหมายที่ตั้งรัฐวิสาหกิจอัยการ อาจารย์วรรณชัยครับ ผมกำลังที่จะหาหรือว่า มาตรา ๒๔๖ นี้มันยังเป็นของใหม่คือเรื่ององค์กรอัยการ ที่ตั้งมาเป็นความอิสระ แล้วก็บอกรว่าเมื่ออิสระแล้วก็ต้องไปเป็นดำรงตำแหน่งทำการใด ๆ ไม่ได้เช่นเดียวกับศาลนี้ แล้วมีบทเฉพาะกาล มีอยู่ในมาตรา ๒๙๕ (๖) ว่า ต้องทำให้เสร็จภายในปี ผมกำลังจะหาหรือพวกคณะอนุกรรมการทุกท่านว่า บทเฉพาะกาลนี้มันสั้นไป ปีหนึ่งมันควรจะแก้เป็น ๒ ปี เพราะอย่าลืมน่าอัยการไปเป็นบอร์ดหลาย ๆ แห่ง มันเป็นโดยตำแหน่ง และถ้าเกิดว่าเราจะไปแก้กฎหมายลูกนี้ปีเดียวมันอาจจะไม่ทัน แล้วก็ทุกรัฐวิสาหกิจพอไม่มีอัยการแล้วก็ต้องหาเมื่อกฎหมายอื่นไปลงแทน ก็ต้องไปดำเนินการว่าจะเอาใครมาแทน ผมก็จะหาหรือว่าเป็น ๒ ปี เห็นด้วยไหม ขอบทเฉพาะกาลเป็น ๒ ปี ถ้าเห็นด้วยก็จะเป็นข้อสังเกตเท่านั้นเอง เพราะฉะนั้นขอเป็นข้อสังเกต

นายมรินทร์ สุรดิษฐ์ : ไม่เป็นไร ท่านไม่เอาไม่เป็นไร

ประธาน : ผมอยากจะบอกท่านว่า มันเป็นเรื่องขั้นตอนของกระบวนการของกรรมการ
ยกร่าง เขาบอกว่าเมื่ออัยการได้เหมือนศาลก็ต้องเหมือนศาลทุกอย่าง ซึ่งตรงนี้ถ้าเรามาพูดแล้วเอาเวลาที่
มันไม่จบ ผมอยากจะกราบเรียนว่า คณะกรรมการยกร่างรัฐธรรมนูญเขาไม่ได้มองแบบท่านแบบผม
มองว่าบทบาทของงานอัยการนี้มีอะไรบ้าง กรอบก็คือ

๑. อำนาจความสะอาดทางอาญา
๒. รักษาผลประโยชน์ของรัฐ
๓. คุ่มครองสิทธิของประชาชน

นี่คือกรอบงานอัยการ แล้วสำหรับการคุ้มครองผลประโยชน์ของรัฐนั้นมีหลายอย่าง เรื่อง
ตรวจร่างพระราชบัญญัติ รวมทั้งการเป็นกรรมการในบอร์ดต่าง ๆ ผมก็อยากจะเรียนหาหรือพวกท่าน
อาจารย์วรรณชัยทุกคนว่า เมื่อรัฐวิสาหกิจจำเป็นต้องมีคณะกรรมการหรือบอร์ดในการควบคุมกำกับดูแล
ทิศทางของรัฐวิสาหกิจและบริหารงาน และในบอร์ดทุกแห่งก็ต้องมีมือกฎหมาย ซึ่งขณะนี้เขาใช้อัยการเป็น
มือกฎหมายอยู่ ก็คือต้องการรักษาผลประโยชน์ของรัฐ
ให้ดำเนินไปให้ถูกกฎระเบียบและให้มันดีไซ้ใหม่ครับ นี่คือหลักการ แต่ว่าพอมาบทบัญญัติมาตรา ๒๔๖ ว่า
อัยการเป็นอิสระแล้วนี่ ก็เกิดประเด็นขึ้นในเวทีของคณะกรรมการยกร่างรัฐธรรมนูญว่า อัยการก็ควรจะ
ไม่ทำหน้าที่ตรงนี้ เขามองว่าหน้าที่ตรงนี้คือมันได้เบียดประชุม มันได้โบนัส แต่สิ่งตรงนี้มันก็ไปตัดเรื่อง
อำนาจหน้าที่ของรัฐไปเลย ไปมองเรื่องผลประโยชน์ของอัยการเป็นหลัก แต่ไม่ไปคำนึงถึงผลประโยชน์ของ
ชาติของรัฐ ตรงนี้ต่างหาก ผมไม่อธิบายตรงนี้ ที่นี้ผมกำลังจะมองว่าขอเป็น ๒ ปี อาจารย์วรรณชัยว่าจะ
เหมาะสมไหม ขอเป็น ๒ ปี ว่าปีเดียวทำไมทันในการที่จะไปดำเนินการตามมาตรา ๒๔๖ วรรคห้า ขอเป็น ๒ ปี
ที่นี้มีอีกประเด็นที่ผมหารือนะครับ ขอหารือก็คือว่า ท่านดูมาตรา ๒๓๗ เป็นเรื่องอำนาจของผู้ตรวจการ
รัฐสภา ซึ่งตรงนี้เราไม่เคยมีใครไปดูนะครับ แต่ก็มีอาจารย์สดศรี ซึ่งอยู่ในคณะกรรมการตรวจร่าง
รัฐธรรมนูญ แล้วก็อยู่คณะกรรมการ
ยกร่างรัฐธรรมนูญด้วย แล้วอดีตท่านก็เป็นศาล ท่านมาสะกิดผมว่าให้ดูมาตรา ๒๓๗ (๑) ค ที่ว่าอำนาจ
ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภานี้ ตรวจสอบการละเลยการปฏิบัติหน้าที่ หรือปฏิบัติหน้าที่โดยไม่ชอบด้วย
กฎหมายขององค์กรตามรัฐธรรมนูญและองค์กรในระบอบยุติธรรม เกิดประเด็นขึ้นมาองค์กรในระบอบ
ยุติธรรมนี้ ผลออกมาก็คือว่า ถ้าเข้าไปตรวจสอบโดยไม่ตีกรอบว่าตรวจสอบอย่างไร ตอนไหน แล้วเกิดไป
ตรวจสอบลึก ๆ แล้วก็ทุกขั้นตอน เขาตั้งแต่ว่ากระบวนการยุติธรรมเริ่มรับเรื่องร้องทุกข์ มาถึงขั้นอัยการ
ระหว่างพิจารณาสั่งคดี ถึงศาลอยู่ระหว่างชั้นพิจารณาของศาลนี้ ขณะที่อัยการกำลังทำหน้าที่กระบวนการ
ยุติธรรมอันหนึ่งของทางอาญา ศาลก็ทำ

วันศุกร์ที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๐

หน้าที่ดำเนินคือพิจารณาคดีทางอาญา กลับมีองค์กรอื่นมาตรวจสอบ คำว่า ตรวจสอบ นี่คือเรียกสำนวนไปได้ เรียกศาลไปได้ เรียกอัยการไปได้ กระบวนการยุติธรรมตรงนั้นจะเกิดความชะงักงันล่าช้าไหม และท่านก็รู้ว่าผู้ที่ถูกตรวจสอบส่วนใหญ่จะรู้ประเด็นที่เขาตรวจสอบว่าคุณมาทางฝ่ายผู้เสียหาย ผู้ต้องหาหรือจำเลย พอเขาตั้งธงมาตรวจสอบแล้วนี่มันก็เหมือนกับไปขึ้นนำอัยการศาลว่าถ้าเกิดคุณดำเนินคดีไปในทิศทางที่เขาตั้งธงมานี่ คุณจะปลอดภัย ถูกไหมอาจารย์วรรณชัย ผมกำลังมองว่าตรงนี้เหมาะสมเป็นประโยชน์กับสังคมไหม ผมอยากจะให้ไปตรวจสอบว่าหลังจากคดีเสร็จแล้ว แล้วถ้าเกิดมันทำไม่ชอบคุณก็ไปบ๊ายบาย ไปเล่นงานเขาได้ ผมก็จะตั้งข้อสังเกตนะว่า ถ้าจะให้อำนาจผู้กำกับตรวจการแผ่นดินมาตรวจสอบกระบวนการยุติธรรมนี้ควรจะพบบัญญัติว่า เมื่อกระบวนการยุติธรรมนี้ถึงที่สุด ก็เติมไปหน่อยว่า เมื่อถึงที่สุด เห็นด้วยนะครับ ไม่อย่างนั้นมันทำให้กระบวนการชะงักงัน เขาเรียกว่าดำเนินการซ้อนกันอย่างนี้ไม่จบ

นายสุกรี เอื้ออนันต์ : ถ้าเมื่อเมื่อถึงที่สุดแล้วนี่นะครับ เราถึงเกิดผลขึ้นมาจะมีผลกระทบต่อผู้เสียหาย พวกนี้กระจายมากไหมครับ

ประธาน : กระบวนการการยุติธรรมเนี่ยท่าน ท่านห่วงใยดีแล้วว่าคล้าย ๆ กลัวว่าทำแล้วไม่ได้เกิดประโยชน์เป็นมรรคเป็นผลใช้ใหม่ มาตรวจทีหลัง แต่มันมีกระบวนการยุติธรรมที่ทุกคนก็ยอมรับว่า มันมีการพิจารณาคดีที่เข้าขึ้นมาใหม่ เซอร์รี่แอน เซอร์รี่แอนก็เกิดขึ้นมาได้ ติดคุกไปฟรี แล้วก็มารื้อฟื้นก็มี การเพิกถอนคำพิพากษา เพิกถอนการสั่งคดี คดีเซอร์รี่แอน เป็นหลัก แล้วก็เอาคนทำผิดใหม่ มาลงโทษได้ อันนี้ แล้วก็มีการชดใช้ค่าเสียหายตาม พ.ร.บ. ได้ มันมีกระบวนการอยู่แล้ว แล้วก็มันไม่ได้ไปลงโทษผู้พิพากษาหรืออัยการ ถ้าหากว่าทำผิด เจตนาทำผิดได้

นายสุกรี เอื้ออนันต์ : อยู่ในหมวด ๒ เรื่องสิทธิ

ประธาน : มีอยู่แล้ว ผมกำลังเรียนท่านว่ามันจะเกิดปัญหาอย่างที่ผมกราบเรียนท่านที่ประชุมว่า ๑. ไปชะงักงันกระบวนการยุติธรรม ๒. มันเหมือนกับว่าการคุณไปตรวจสอบนั้นมันไปขึ้นนำ มันก็เหมือนกับว่าคนถูกตรวจสอบเขารู้เลยว่าคุณมาทางไหน ผู้ตรวจการใช้ไหม คุณจะมาฝ่ายไหน แล้วถ้าคุณไปในฝ่ายนั้น คุณก็ปลอดภัยจากผู้ตรวจการรัฐสภา ซึ่งมันไม่ถูกต้องท่านก็เลยฝากเป็นข้อสังเกตหน่อย ท่านนั้นนะครับ แล้วแต่ฝ่ายคณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญจะไปว่าอย่างไรก็เรื่องของเขานี้เราเป็นข้อสังเกตนะครับ แล้วผมมีอีกประเด็น ท่านมหินทร์ อีกประเด็นก็คือว่า มาตรา ๒๖๑ เป็นเรื่องการถอดถอนตำแหน่งของวุฒิสภาที่ว่า วุฒิสภานี้มีอำนาจเยอะ นอกจากเป็นสภาถ่วงดุลแล้วมันยังมีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนนี่ที่ควรจะสรรหา ควรจะเลือกตั้ง

คณะอนุกรรมการตรวจร่างรัฐธรรมนูญ
วันศุกร์ที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๐

อารีรัตน์ ๖/๕

ประเด็นก็คือว่า ในมาตรา ๒๖๑ วรรคแรกนี่ เป็นเรื่องที่จะถูกถอดถอนตำแหน่งสำคัญต่าง ๆ นับตั้งแต่ นายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี สมาชิก สส. สว. รวมทั้งอัยการสูงสุดก็มีอยู่ในวรรคหนึ่งอยู่แล้ว แล้วท่านมหินทร์ ลองมาดูว่า ในวรรคสองของ (๒) นี่ถอดถอนผู้พิพากษา ตุลาการ อัยการ เช่นเดียวกันเลย มาถอดถอนทุก ระดับ ผมว่าผู้พิพากษาชั้นต้น ๆ นี้ก็โดน กต. ดูอยู่แล้ว เขามีองค์กรเขาที่จะต้องดูแลอยู่แล้ว ที่นี้จะมาโดน วุฒิสภามาดูแลตรงนี้อีกท่านว่ามันเหมาะไหม อีกหน่อยผู้พิพากษา อัยการ ทุกระดับต้องมาหวั่นไหวไปทำอะไรท่านสุกรี อยู่ในจังหวัดหนึ่งจังหวัดใดที่ไม่ถูกตรวจสอบวุฒิสมาชิก ก็หาเหตุที่จะมาเข้ามาตรานี้ ผม เห็นว่าไม่ต้องมาตรวจสอบแล้ว เพราะตัวผู้พิพากษาเล็ก ๆ อัยการเล็ก ๆ นี้เขามี กต. กอ. คอยดูอยู่แล้ว ไม่ ควรที่จะมีวุฒิมาร่วมกับดูแลตรงนี้ให้มันซ้ำด้วย แล้วก็ทำให้มันไม่ถูกต้องด้วย ผมก็คิดว่าสำหรับผู้พิพากษา ตุลาการ อัยการใน (๒) นี้ควรจะตัดออก ไม่ทราบที่ท่านอื่นจะเห็นอย่างไรครับ

นายมหินทร์ สุรดิษฐ์ : ผมเห็นด้วยอย่างยิ่งเลย ขอขอบคุณท่านรองประธานที่มองในจุดนี้ ด้วย ความจริงผมสะกิดใจเหมือนกันว่า เรามี กต. ทำไม มีคณะกรรมการอัยการทำไม

ประธาน : ต้องขอบคุณท่านหลายคน คือผมพูดนี้ ผมก็เปิดใจกว้างว่าอย่ามาเกรงใจผมว่า เห็นหน้ากันนะ เอาในหลักการความถูกต้อง เพราะอย่าลืมนะว่า อย่างผู้ตรวจการรัฐสภา ใครไปคุมเขา มี ใครคุมเขาไหม ไม่มีนะครับ แล้วท่านอย่าลืมนะไปตรวจในชั้นกระบวนการยุติธรรม อันตรายนะ ๓ ท่านนี้อันตราย มาก ก็ฝากไว้หน่อย

วันศุกร์ที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๐

นายทรง บัณฑิตนันท์ : ขอเรียนเพิ่มเติมครับ ในประเด็นนี้ครับ กระผมเองเห็นด้วยอย่างเต็มที่ครับ แล้วก็ขอเพิ่มเติมว่า ในการเสวนาเรื่องร่างรัฐธรรมนูญของสภาพนายความ ก็เห็นด้วยในประเด็นที่ว่า เขามี กต. กอ. รออยู่แล้ว มีหน่วยงานเขามีครบอยู่แล้ว แล้วทำไมต้องมาทำเบิ้ลอีกครับ

ประธาน : ก็เปิดอีกนะครับ หมายถึงว่า เรายังมีเวลานะครับ แล้วผมขออนุญาตฝากทางฝ่ายเลขานุการด้วยความเห็นใจนะครับว่า ท่านถูกจำกัดด้วยเวลาทำให้ท่านต้องเหนื่อย เนื่องจากวันนี้เราประชุมแล้ว เราต้องการเอาผลประชุมเราไปเสนอต่อคณะกรรมการวิสามัญวิชาการ ตรวจร่างรัฐธรรมนูญ และตรวจร่างกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญ ซึ่งจะประชุมในเช้าวันจันทร์ เวลา ๐๘.๓๐ นาฬิกา ของวันที่ ๑๔ คืออีก ๒ - ๓ วัน ก็เลยเป็นเรื่องหลังจากนี้เป็นภารกิจที่จะต้องไปทำ ผมเชื่อว่าท่านทำไม่เสร็จ ท่านต้องมาทำในวันหยุดหรือนอกเวลางานก็ขอโทษด้วยนะครับ แล้วก็อย่าว่ากัน เพราะว่าถ้าเมื่อวานกับวันนี้ครับ เราไม่ทำงานตรงนี้ ผลงานของคณะอนุกรรมการตรวจร่างรัฐธรรมนูญ ก็จะไม่มีเลย แล้วก็ไม่มีผลไปถึงว่า ผลงานของคณะกรรมการวิสามัญวิชาการ ตรวจร่างรัฐธรรมนูญ และตรวจร่างกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญ ก็จะไม่มีเลย อย่างน้อย ๆ ตรงนี้ก็คือผลงาน แม้จะดีเซลเครื่องร้อนเข้ามาจนครบ แต่ก็ยังดีกว่ามันไม่ Start ก็ต้องขอบคุณทุกท่านทุกคนครับ ผมคิดว่าชุดคณะกรรมการวิสามัญวิชาการ ตรวจร่างรัฐธรรมนูญ และตรวจร่างกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญ ผลงานจริง ๆ ที่เกิดขึ้นคือ เมื่อเราประชุมกันเมื่อวานก่อนกับวันนี้ อันอื่นไม่มีจริง ๆ ครับ ผมก็อายเหมือนกันครับ ก็ต้องขอบคุณ ท่านสุพจน์ที่กำลังมาอยู่เรื่อย ๆ นะครับ แล้ววันจันทร์ก็ขอให้ทุกท่าน ๆ มาช่วยผมด้วยนะครับ เชิญท่านสุกรีครับ

นายสุกรี เอื้ออนันต์ : ก่อนจะจบนี้ครับ ผมมี ๒ มาตรการที่ควรจะได้กันหนึ่งนะครับ จะเสนอคุณนะครับ คือ มาตรา ๑๒๐ วรรคสาม บรรทัดที่ ๓ เลือกตั้งขึ้นเองเป็นประธานในคราวประชุมนั้น ประธานในที่นี้มีความหมายว่า ประธานวุฒิสภา ประธานสภาผู้แทนราษฎร ในที่นี้เขาป้องกันแต่เพียงว่าเป็นประธานในที่ประชุมเท่านั้นเอง เพราะฉะนั้นตรงนี้น่าจะเพิ่มเติมเข้าไปใหม่ว่าเป็นประธานที่ประชุมในคราวประชุม นั้น เป็นข้อสังเกต

ประธาน : ในตรงท้ายมันมีอีกใหม่ เป็นประธานในคราวประชุม นั้น

วันศุกร์ที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๐

นายสุกรี เอื้ออนันต์ : ครับ ในคราวประชุมนั้น แต่ประธาน คือเขาขึ้นมาทำหน้าที่ ไม่ใช่ประธานวุฒิสภานะครับ เป็นประธานที่ประชุม ที่เขาขึ้นมาขึ้นมานั้นมันน่าจะเป็นประธานในที่ประชุม ในคราวประชุมนั้น หรือเปล่า อันนี้เป็นข้อสังเกตนะครับ

ประธาน : ขออนุญาตครับ คำว่า เป็นประธานในการประชุม นั้น ท่านว่ายังไม่ชัดเจนพอ นะครับ

นายสุกรี เอื้ออนันต์ : ประธานในที่ประชุม นั้นะครับกับ ประธานที่นั่ง ประธานสภา มา นั่งประชุมในนั้นนะครับ อำนาจหน้าที่ต่างกันครับ

ประธาน : คำว่า ในคราวประชุม นั้นขยายความพอไหม

นายสุกรี เอื้ออนันต์ : ผมคิดว่า คือตัวเป็นประธานนี้มันน่าจะเป็นประธานของที่ประชุม ในคราวประชุม นั้น

ประธาน : คือคนร่าง ผมเข้าใจว่า เขาบอกว่าเจตนาเขาเหมือนที่ท่านพูดเลย แต่ว่า ไม่ต้องเขียนว่า ประธานที่ประชุม ก็เพราะว่า มันมีคำว่า ในคราวประชุม นั้น ขยายอยู่ คำว่า ในคราวประชุม นั้น ก็แปลว่า คุณเป็นประธานในการประชุม นั้นเอง เขาบอกว่ามันขยายอยู่ในตัว ท่านว่าพอไหม

นายสุกรี เอื้ออนันต์ : ผมไม่แน่ใจครับ

นายสุพจน์ ไพบูลย์ : ผมขออนุญาตเสริมท่านสุกรีในบรรทัดต่อมานั้น ที่เขียนว่า เมื่อประธานและรองประธานสภาผู้แทนราษฎร หรือประธานและรองประธานวุฒิสภา ไม่อยู่ในที่ประชุม ตรงนี้เขาเน้นไว้แล้วว่า ไม่อยู่ในที่ประชุม จึงให้ทำอย่างนี้ ให้สมาชิกแห่งสภานั้น ๆ เลือกตั้งกันเอง เป็นประธานในคราวประชุม นั้น อันนี้ไม่อยู่ในที่ประชุม คือตรงนี้เขาอธิบายคำว่า ไม่อยู่ในที่ประชุม ครับ

นายสุกรี เอื้ออนันต์ : ผมไม่ขัดข้องนะครับ แต่ว่าที่ผมมีข้อสังเกตก็คือว่า คำว่า ประธาน นั้นะครับ ประธานในที่ประชุม ก็การทำหน้าที่ของประธานวุฒิสภาในที่ประชุม นี้มีข้อแตกต่าง กันใหม่ มีการใช้อำนาจบางอย่างอะไรต่าง ๆ ซึ่งแตกต่างกันใหม่ เพราะฉะนั้นถ้าประธานในที่ประชุม เพียงแต่วันในคราวประชุม นั้น อำนาจของเขา คือ การควบคุมการประชุมตรงนั้นนะครับ พุดง่าย ๆ ตรงนี้คือ มีอำนาจพิเศษใหม่ของประธานวุฒิสภา ประธานรัฐสภา นะครับ ซึ่งแตกต่างกันตรงนั้นนะครับ

ประธาน : คืออย่างนี้ครับ ท่านสุกรีเขากำลังมองไกลไปว่า ในการประชุมวันนั้น เกิดประธานไม่อยู่ ทำหน้าที่ไม่ได้ ก็ต้องเลือกขึ้นมาทำหน้าที่ประธานในการประชุม นั้น แต่ว่าท่านเขากลัว ว่า พอเป็นประธานตรงที่เลือกคราวนั้น อาจจะไปทำหน้าที่อื่นด้วย แต่ในคราวประชุม นั้นใช้ใหม่

วันศุกร์ที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๐

ซึ่งผมกำลังมองว่า เขาเห็นว่าในคราวประชุมต้องเกี่ยวกับการประชุม ในคราวประชุมคือต้องเกี่ยวกับการประชุมเท่านั้น ทำหน้าที่ในการประชุมมันเรียบร้อย ให้มันถูกต้องตามกฎหมายก็คือ ในที่ประชุมเท่านั้น แต่หน้าที่อื่นที่ไม่เกี่ยวกับการประชุมนี้ละครับ คุณจะใช้สิทธิที่ถูกเลือกมาเป็นประธานไม่ได้ แล้วจะบอกว่า คุณจะเอาอะไรมาเซ็น ณ ตอนนี้นะ เอามาให้ผมเซ็นเลย เพราะผมเป็นประธาน ไม่ได้มันต้องเกี่ยวกับการประชุม

นายสุกรี เอื้ออนันต์ : เป็นข้อสังเกตเท่านั้นเอง

ประธาน : ขอบคุณครับ

นายสุกรี เอื้ออนันต์ : มาตรา ๑๕๕ วรรคสาม ตอนท้าย แต่เพียงว่าเข้าชื่อ นำที่จะบอกว่า เข้าชื่อเสนอญัตติใหม่จะครับ เป็นข้อความที่ชัดเจนว่า เข้าชื่อเฉย ๆ รู้สึกเข้าชื่อ

ประธาน : มาตรา ๑๕๕ วรรคสาม ให้นำความในวรรคสองมาใช้

นายสุกรี เอื้ออนันต์ : ให้นำความในวรรคสองมาใช้บังคับแก่รัฐธรรมนูญพ้นจากตำแหน่งไม่เกิน

ประธาน : ๙๐ วัน พอได้ใหม่ครับ

นายสุกรี เอื้ออนันต์ : คือเข้าชื่อ ถ้าเมื่อเต็มเข้าไปว่า เข้าชื่อเสนอญัตติตามวรรคหนึ่ง มันจะชัดเจนใหม่ว่า ตามวรรคหนึ่งที่เข้าชื่อเสนอญัตติ แล้วเข้าชื่อเฉย ๆ แล้วรู้สึกว่าเข้าชื่อมันแปลก ๆ แต่เข้าชื่อเสนอญัตติตามวรรคหนึ่ง อันนี้จะชัดเจนกว่าไหม

ประธาน : เชิญท่านสุพจน์ครับ คือเขาบอกว่าให้เอาความในวรรคสองมาใช้ในวรรคสองมันก็คือว่า เข้าชื่อตามวรรคหนึ่ง แล้ววรรคหนึ่งก็คือ เป็นการเข้าชื่อเสนอญัตติ เพราะฉะนั้นเมื่อโยงไปแล้วนี้ คำว่า เข้าชื่อ มันก็คือ เรื่องการเสนอญัตติ พอได้ครับ

นายทรง บัณฑิตนันท์ : ขออนุญาตครับ คือว่ามาตราต่าง ๆ แต่ละวรรคนี้มันจะเกี่ยวโยงสัมพันธ์กันอยู่แล้ว

ประธาน : มีประเด็นอื่นอีกหรือไม่ครับ เชิญครับ

นายสุกรี เอื้ออนันต์ : ในมาตรา ๙๙ เพิ่มกรณีมิใช่ในการตรวจ ให้รวบรวมได้แต่ให้มีผล อันนี้มีความแตกต่างอย่างไร ทำไม่ไม่เขียนตรง ๆ ว่า ห้าม เลย

วันศุกร์ที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๐

ประธาน : คืออย่างนี้ มันมีผลต่างแน่ คือการที่ต้องการเอาพรรคหนึ่งพรรคใดมารวมกัน เขาให้มาเป็นสิทธิในการดำเนินการทางการเมือง ถ้าไปห้ามนี้มันคงจะไม่เหมาะสมแน่ แต่เขาบอกว่ามันเกิดปัญหา เมื่อใช้รัฐธรรมนูญ ๒๕๔๐ นี้มันรวมเพื่อประโยชน์ว่า เพื่อให้มีจำนวน สส. มากก็ดี เมื่อไม่ให้ฝ่ายค้านมันเยอะ จะอภิปรายนายกรัฐมนตรีนี่ไม่ได้ แล้วถ้าเกิดว่า ให้มีผลทันที ก็มีเครื่องต่อรองในการทำอย่างนี้ อันนี้มันก็มีตำแหน่งให้ มีอะไรมาให้ตอบแทน เขาก็เลยบัญญัติว่า ให้รวมได้แต่ให้มีผลหลังจากสิ้นสุด เพื่อไม่ให้มันเป็นเครื่องต่อรอง ในการดำเนินการทางการเมืองที่สภา เขาถึงต้องบัญญัติไว้ คือถ้าห้ามเลยมันก็ผิดหลักการ แต่ถ้าเกิดว่า ห้าม มีผลทันที มันก็จะไปมีปัญหาแลกเปลี่ยนอะไรกันอยู่ เป็นเหตุผลครับ

นายสุกรี เอื้ออนันต์ : ในทางปฏิบัติเนี่ยครับ ถ้าเผื่อว่าเราเขียนอย่างนี้ ข้อความตามที่เขียนไว้เนี่ยครับ คือหมายความว่า ทางทะเบียนนี้ ทางทะเบียนของ กต. ที่ไปแจ้งตรงนั้น เขาก็ไปแก้แล้ว แต่ว่าผลบังคับใช้จริง ๆ ก็คือ ต้องหลังจากหมดวาระของสภานั้นเนี่ยครับ ซึ่งอันนี้ข้อแตกต่างทางด้านปฏิบัติ อันนี้ผมต้องการฟังเหตุผล เพราะว่าอันนี้เป็นสิ่งที่ โอ.เค. อันนี้ไม่มีปัญหา คือจริง ๆ พูดไปก็ไม่มีใครรู้ว่าเขาต้องการอะไรเนี่ยครับ แต่ว่าที่พูดมานี้ ผมก็จะได้ไปอธิบายให้เพื่อนฝูงเขาเข้าใจได้ ขอมาตรา ๑๑๓ กรณีที่จับฉลากออกนี้เนี่ยครับ มันมีกรณีที่ว่า มันมีวุฒิสภาจับฉลากออก วุฒิสภามี ๒ อย่างใช้ใหม่ครับ

ประธาน : คืออันเดียว พอมันมาแล้วนี่ ๑๖๐ คนเนี่ยครับ เขาก็บอกว่า มาถึง ๓ ปี ให้จับออก ๘๐ คน เหลือ ๘๐ คน แล้วก็มีการเลือกใหม่หรือสรรหาใหม่ก็แล้วแต่ ยังไม่ลงตัว เพื่อให้มีการต่อเนื่องเขาก็เห็นว่า ถ้าไปทั้งชุดนี้มันไม่ต่อเนื่อง เขาต้องการให้สลับเหมือนเราบริหารพวกเป็นกรรมการสหกรณ์หลาย ๆ แห่ง ให้มีการต่อเนื่อง

นายสุกรี เอื้ออนันต์ : วัตถุประสงค์ ที่ถามนี้คือหมายความว่า เป็นข้อสังเกตในกรณี ที่จับฉลากออกนี้ มันมีอยู่ ๒ ประเภท ประเภทที่มาจากจังหวัด กับประเภทที่เลือกโดยองค์กรเนี่ยครับ ที่นี้ถ้าเกิดไป ๘๐ คนที่จับฉลากออกไป ๓๐ คนหรือว่าที่คนที่มาจากจังหวัด อีกรักคนมาจากองค์กรเนี่ยครับ ในกรณีอย่างนี้เวลาจะเลือกขึ้นไปใหม่เนี่ยครับ เราจะเลือกมาทดแทนจังหวัด เฉพาะจังหวัดนั้น ๆ หรือว่าเฉพาะกรณีว่าจังหวัดเลือกมาทั้งหมด แล้วก็ให้กรรมการสรรหาไปเลือกอีกที แล้วก็องค์กรต่าง ๆ จะมีส่วนในการที่จะไปเลือกมาทดแทนด้วยได้หรือไม่เนี่ยครับ อันนี้คือสัดส่วนของจังหวัดกับสัดส่วนขององค์กรที่เลือกมา เพราะฉะนั้นตรงนี้เป็นข้อสังเกตว่า ถ้าหากว่าต้องการที่จะจับฉลากในกลุ่มไหนออกไป

วันศุกร์ที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๐

ก็ให้สามารถที่จะเลือกคนในกลุ่มนั้นเท่าที่จับฉลากออกนะครับ อันนี้มันจะเป็นการที่จะให้เขาเห็นชัดเจน อันนี้เป็นข้อสังเกต ถ้ามีก็ควรจะไประบุเพิ่ม ถ้าไม่จำเป็นก็ โอ.เค. จบ

ประธาน : คือ มาตรา ๑๓๘ เกี่ยวกับเรื่องที่มาของวุฒิสภา เขามีไว้ในวรรคท้าย หลักเกณฑ์ ข้อห่วงใยของท่าน มันจะไปออกพระราชบัญญัติในรายละเอียดว่า เวลาจับฉลากออกครั้ง ควรจะเอาคนที่มาแทนสรรหาในกลุ่มอาชีพที่ออกหรือไม่อะไร เพื่อเกิดความยุติธรรมหรือว่าถ้าเกิดคุณไม่เขียนไว้เนี่ย พอออกไปกลุ่มของไปจังหวัดออกหมด กับคุณไปเอากลุ่มอาชีพมา มันก็ไม่ถูกต้องอะไรอย่างนี้ อันนี้มันจะไปออกกฎหมายลูก แล้วผมขอกราบเรียนที่ว่า ที่มาของวุฒิสภาตอนนี้ไม่ตลกผิด ตอนนี้อย่ากำลังมีประเด็นต่อรองกันว่า ระหว่างการสรรหากับการเลือกตั้งนี่อะไรดี ไม่ดี ก็เกิดความคิดอันหนึ่ง ซึ่งผมก็คิดว่า คณะกรรมการการร่างรัฐธรรมนูญเขากำลังตลกผิดว่า จะเอาสรรหาบวกกับการเลือกตั้งก็คือว่า สรรหามาสองเท่าสามเท่าของจำนวนวุฒิสภา และให้ประชาชนเลือก ซึ่งถ้าอ่านดูอย่างนี้มันก็เหมือนดี กำหนดคนขึ้นมาสรรหาคนดี ๆ มากกลุ่มหนึ่ง เพื่อให้ประชาชนเป็นคนเลือก ก็ขอกราบเรียนว่า มันก็มีข้อเสียอีกเหมือนกัน ก็ต้องขอบคุณท่าน เชิญท่านทรงครับ

วันศุกร์ที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๐

นายทรง บัณฑิตนันท์ : ผมขอแสดงความคิดเห็นถึงที่มาของ สว. นะครับ ขอเรียนให้ทราบ ว่าตามเอกสารที่ผมเคยเสนอไปนี้ ผมมีแนวความคิด ขอสรุปสั้น ๆ แล้วเดี๋ยวแสดงความคิดเห็นช่วงหลัง ต่อเนื่องคือ จากประสบการณ์ที่ทำงานการเลือกตั้งมาตลอดชีวิตราชการนี้ เคยมีแนวความคิดว่า สว. นี้ควรจะมาการเลือกตั้ง ๗๖ คน จังหวัดละ ๑ คน เพราะเราถือว่าเป็นสภาสูงเป็นสภาถ่วงดุลอีก ๗๖ คน ผมเสนอไปว่าให้มีองค์กรคัดสรรในช่วงแรกที่เสนอให้จังหวัดละ

๒ คน แต่ว่าผู้ที่จะคัดสรรให้มีการสมัคร ให้มีสมัครจากตัวแทนองค์กรจะเป็นนิติบุคคลหรือจะจัดตั้ง ไม่ถูกต้องตามกฎหมายก็ตาม แต่ว่าเป็นกลุ่มเกษตร กลุ่มอุตสาหกรรม กลุ่มอะไร หอการค้าในจังหวัด สมัครมาแล้วก็ให้องค์กรเลือกที่เสนอแนะครับ แล้วหลังจากผมไปรับฟังความคิดเห็นหลายแห่งนี่ครับ ผู้ที่มาจากการเลือกตั้งหรือพวก สส. พรรคการเมืองอะไรนี่ เขาเสนอว่าไม่เป็นประชาธิปไตย ไม่ได้มาจากการเลือกตั้ง ผมเลยมีแนวความคิดช่วงหลังครับว่า ก็ให้มีเลือกตั้งเหมือนกันในสรรหาเป็น ๒ ชั้น คือให้องค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญสรรหามาก่อน จะสรรหา ๒ เท่าหรืออย่างน้อย ๒ เท่าของจำนวนที่จะเลือกตั้งนะครับ จากกลุ่มอาชีพต่าง ๆ แล้วก่อนที่จะมาสมัครต้องให้กลุ่มต่าง ๆ คัดเลือกมา มีหลักฐานนะครับ ว่าคัดเลือกมาแล้วอย่างเช่น กลุ่มเกษตรกรนี้ เกษตรกรในจังหวัดก็คัดเลือกมาได้ ๑ คน หรือกลุ่มสมาคมพ่อค้าเลือกมา ๑ คนอะไรทำนองนี้ แล้วแต่ว่าอย่างน้อยแต่ละจังหวัด แล้วก็มาคัดสรร คัดสรรแล้วก็ให้เลือกตั้งกันทีหนึ่ง เป็น ๒ ชั้น

ประธาน : คือโอเคียท่านโอ.เค. แต่ผมกำลังจะคล้ายว่าต่อตรงที่ว่า เมื่อแต่ละกลุ่มแต่ละก่อนนี้ให้มาเป็นสาย ๆ นี่นะครับ อย่างท่านว่ากำหนดกฎเกณฑ์ ที่นี้ว่า เมื่อกลุ่มก่อนนั้น อย่างเช่น กลุ่มเกษตรกร ส่งตัวแทนมาจะกี่คนตามที่ว่านี้ ประเด็นก็คือว่ากลุ่มเกษตรกรกลุ่มนี้ ที่ว่าจะเอาคนมาตามจำนวนที่ท่านว่า ๕ คน ๓ คนนี้ ผู้บริหารกลุ่มนั้นเกษตรกรมันเป็นธรรมชาติใหม่ มันทำหน้าที่ถ่วงดุลดีใหม่ หรือต้องวิ่งเต้น ผมต้องเป็นคนของผู้มีอำนาจในกลุ่มนะ ผมถึงจะมีสิทธิมีชื่อ ท่านมั่นใจไหมว่าผู้ถ่วงดุลของกลุ่มนี้มันเป็นธรรมชาติจริง ที่นี้ถ้าท่านไม่มั่นใจคนดี เกษตรกรดีแต่ถูกตัดออกจากกลุ่มผู้คัดสรรออกไป แต่ มันค้านกับประชาชนในกลุ่มนั้นในท้องที่นั้นว่า ไปออกเขาได้อย่างไร ผมกำลังมองว่าเครื่องกรองควรจะมีหรือไม่ คำว่า สว. นี้ที่ต้องมานั่งถกแถลงเป็นประเด็นก่อนว่า จังหวัดหนึ่งมี ๒ คน ท่านว่าควรแบ่ง ๒ คนตามกลุ่มอาชีพ กลุ่มอะไรหรือไม่ เพราะแค่ ๒ คน ถ้าท่านแบ่งกลุ่มอาชีพมันไม่ไหวนะ ในจังหวัดหนึ่ง ๆ เขาจึงไม่แบ่งกลุ่มอาชีพ ที่นี้เมื่ออย่างนั้นท่านก็ต้องปล่อยให้มันครบทุกอย่าง ใครก็ได้ เปิด Open ให้ประชาชนเขาเลือกจริง ๆ เป็น สว. จริง ๆ คนที่เขาจะเลือกนี้ ถ้าเราไม่เอาเรื่องชื่อเสียงมาพูดนี้ก็เลือกคนที่ดีที่เด่นที่สุด ก็เป็นหน้าที่ของคนสมัครทุกคนต้องไปประชาสัมพันธ์ ซึ่งระบบห้ามหาเสียงนี้ต้องยกเลิกไปแล้ว เพราะการเลือกตั้งกับการหาเสียงมันของคู่กัน ถ้าเกิดว่าให้แนะนำตัวโดยไม่หาเสียงนี้มันเกิดขึ้นไม่ได้หรอก

วันศุกร์ที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๐

ผมเอาโบว์ผมไปให้ท่านมหินทร์ ให้ท่านสุกรี ให้ท่านทรง ให้ท่านสุพจน์ ผมคงจะต้องพูดว่าเลือกผมด้วยนะ แต่ถ้าพูดคำนี้ก็คือหาเสียงแล้ว ไซ้ใหม่ครับ ผมว่าอย่าไปคำนึงว่าถ้าเปิด Open คนสมัครเยอะแล้วประชาชนนี้จะเลือกไม่ถูก เลือกไม่ดี ทุกครั้งท่านไปดูสิ สว. แต่ละครึ่ง ไม่มีการ จังหวัดละทีละเป็นร้อย ๆ หรือท่าน กรุงเทพฯ เพราะคนได้เป็น สว. เยอะ และคนที่ได้เปรียบมากที่สุดก็คือคนที่ออกโทรทัศน์บ่อย อย่างท่านปราโมทย์ ไม่กล้าด อย่างนี้เห็นกันบ่อย ๆ ซึ่งมันก็ต้องเป็นกลไกของมันเอง มันหนีไม่พ้น แม้แต่อเมริกาเนี่ยดารายังเป็นวุฒิสมาชิกได้ คนเหล็ก อันนี้ก็ต้องปล่อยให้มันเป็นกลไก อันนี้ก็เป็นเรื่องคุยกันเล่น ๆ คงจะเอาวาระของเราดีกว่า ว่ามีอะไรใครจะเติมอีก เชิญท่านสุพจน์ครับ

นายสุพจน์ ไขบูลย์ : ผมนั่งอ่าน ท่านเปิดมาตรา ๑๖๒ ครับ หน้า ๕๘ เขียนไว้ว่า
งบประมาณรายจ่ายของแผ่นดินให้ทำเป็นพระราชบัญญัติ ถ้าพระราชบัญญัติงบประมาณรายจ่าย
ประจำปีงบประมาณออกไม่ทันงบประมาณใหม่ ให้ใช้กฎหมายว่าด้วยงบประมาณรายจ่าย ทำไม่ไม่ให้ใช้
พระราชบัญญัติครับ

ประธาน : คือก่อนอื่นท่านต้องไปดูอันนั้นก่อน ท่านไม่ได้อยู่กระทรวงการคลัง ผมก็ไม่ได้
อยู่ ผมพอรู้นิด ๆ คือถ้าท่านจะไปใช้พระราชบัญญัติฉบับที่แล้วไปพลาวก่อนนั้นมันไม่ได้ เพราะ พ.ร.บ.
งบประมาณแต่ละปี พวกโครงสร้างก็ดี งบประมาณหมวดรายจ่ายมันไม่ตรงกัน แต่คำว่า กฎหมายเรื่อง
งบประมาณ มันคลุมได้หมดเลย มันกว้างกว่า วิธีการบริหารจัดการนี้มันดี ใน พ.ร.บ. กฎหมายงบประมาณ
อยู่ในเกณฑ์ดีของบ้านเรา พูด่าง ๆ ว่าถ้ามันอย่างนี้มันจะเหมาะสมที่ว่ามันกว้าง บริหารงานได้ดีกว่า
แต่ถ้าท่านมาบอกว่าให้ใช้ พ.ร.บ. งบประมาณปีที่แล้วนี้ บางรายการนี้มันเป็นรายการ Fix มันไม่ยืดหยุ่น

นายสุพจน์ ไขบูลย์ : โน้เขาเขียนครับ คือโน้เขาเขียนไว้เลยครับ ให้ใช้กฎหมายว่าด้วย
งบประมาณรายจ่ายในปีงบประมาณปีก่อนนั้นไปพลาวก่อน

ประธาน : คือสรุปแล้ว ตรงนี้คนร่างกฎหมายนี้ พอไปเติมคำว่า ในปีนั้น กลายเป็นว่าแต่
ละปีมีกฎหมายเข้ามาเป็นปี ๆ อะไรไซ้ใหม่ ผมกำลังมองว่าให้ใช้กฎหมายว่าด้วยงบประมาณรายจ่าย มันก็
น่าจะดีไซ้ใหม่ ถ้าเกิดคำว่า ในปีงบประมาณปีก่อนนั้น มันก็เหมือนกับว่าให้ใช้ พ.ร.บ. ของปีที่ใช้อยู่

นายสุพจน์ ไขบูลย์ : คืออย่างนี้ครับ เรื่องงบประมาณนั้นครับ มันจะเริ่มตั้งแต่วันที่ ๑
ตุลาคม ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ของปีต่อไป ถ้าสมมุติว่าวันที่ ๑ ตุลาคมนั้น พระราชบัญญัติงบประมาณยัง
ไม่ออก สมมุติว่าอย่างปี ๒๕๕๐ นี้ พอวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๐ งบประมาณปี ๒๕๕๑ ยังไม่ออกนี้ ก็ให้ใช้
งบประมาณของปี ๒๕๕๐ ไปพลาวก่อน อย่างนี้ถูกครับ คือหลัก ๆ เป็นอย่างนี้ครับ

ประธาน : ถ้าอย่างนั้นท่านไม่ต้อง แก้วว่า ให้ใช้พระราชบัญญัติงบประมาณ

นายสุพจน์ ไขบุญ : ให้ใช้พระราชบัญญัติงบประมาณว่าด้วยงบประมาณรายจ่ายใน
ปีงบประมาณปีก่อนนั้น ถูกครับ กฎหมายเป็นพระราชบัญญัติ และในมาตรานี้ครับ ท่านดูในฉบับฟัง
ความคิดเห็นนี้ครับ หนังสือที่เปรียบเทียบ

ประธาน : แต่ว่าในปี ๒๕๕๐ นี้มันไม่ได้มีแต่พระราชบัญญัติอย่างเดียว เกิดมันมีอื่น ๆ
ด้วย ผมไม่เข้าใจ พ.ร.บ. ที่อาจจะมีพระราชกำหนดที่จำเป็นต้องออกมา
เป็นกฎหมาย ที่รัฐบาล ครม. เขาใช้กันนี้ คำว่า พระราชบัญญัติก็ไม่ครอบคลุมถึงพระราชกำหนด เขาถึง
ต้องบอกว่ากฎหมายว่าด้วย คำว่า กฎหมายว่าด้วย มันคลุมทั้งพระราชบัญญัติและ
พระราชกำหนด

นายทรง บัณฑิตนันท์ : ขออนุญาตครับ ตามมาตรา ๑๖๒ นี้ความเห็นของผมนะครับ ที่
เขาเขียนถ้อยคำดังกล่าวนี้ เป็นการใช้ปฏิบัติกันมาเป็นที่ยอมรับสากลเลยนะครับ ใช้กันมาแล้วว่า ถ้าปีใด
จะเป็นท้องถิ่นหรือจะเป็นภูมิภาค งบประมาณแผ่นดิน ถ้าออกงบประมาณไม่ทันในปีนั้นให้ใช้กฎหมายว่า
ด้วยงบประมาณในปีก่อนไปพลางก่อน ใช้กันมาตลอดครับ

นายสุพจน์ ไขบุญ : อยากให้ท่านเปิดหนังสือหน้า ๑๒๒ ครับ ลองดูเขาเปรียบเทียบสิ
ครับ มาตรา ๑๖๒ กับมาตรา ๑๗๙ เหมือนกันทุกคำเลยนะครับ แต่ดูเหตุผลครับ เมื่อไม่มีการแก้ไข แต่
ทำไมมีเหตุผล มาตราทั้งหมัดได้อย่างไรครับ ในเมื่อมาระบุไว้มาตรา ๑๖๒ ท่านประธานลองอ่านดูนะ
ครับ ในหน้า ๑๒๒ มาตรา ๑๖๒ กับมาตรา ๑๗๙ นี้เหมือนกันเลย ข้อความเหมือนกันหมด แต่ตรงเหตุผล
ครับมีว่า เพิ่มขึ้นใหม่ทั้งหมดเพื่อให้การจัดงบประมาณ มาตราที่เพิ่มขึ้นในหมวดอื่น ๆ นี้ระบุไว้ในมาตรา
นั้นครับว่าที่เพิ่มเพราะอะไร แต่หมวดอื่น ๆ นี้พอมาตรานั้นแก้ไขเขียนเหตุผลครับ แต่พอมาตรานี้บอก
เขียนไว้ตรงนี้เอาทั้งหมดเลย

วันศุกร์ที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๐

ประธาน : คือผมเข้าใจอย่างนี้ท่านสุพจน์ครับ คำว่า เหตุผล ในตารางเปรียบเทียบ ใช้กับคำที่ไม่ค่อยดีนัก ทำให้เป็นประเด็นได้ใช่ไหมครับ คือเหตุผลมันคล้ายกับทำมาดี แต่ว่าเนื้อหา ใน ๒ อันนี้ มาตรา ๑๖๒ มันคงพอไปได้ไหมครับ

นายสุพจน์ ไพบูลย์ : ผมไม่ขัดข้องแต่อย่างจริง ๆ เมื่อบอกว่า งบประมาณให้ตราเป็น พระราชบัญญัติ แต่เมื่อจะให้ใช้ตัวพระราชบัญญัติของปีก่อนนี้ เมื่อมันเป็นพระราชบัญญัติแล้วนี้ แต่ทำไมต้องมาพูดเรื่องกฎหมาย คืออยากจะให้รวมทั้งหมด

ประธาน : คือเมื่อไม่สามารถจะออกเป็นกฎหมายรูปแบบอื่นได้ คือออกได้เฉพาะ พระราชบัญญัติ

นายสุพจน์ ไพบูลย์ : เพราะจั่วหัวไว้ครับว่า ให้ออกเป็นพระราชบัญญัติ

ประธาน : ขอเป็นข้อสังเกตไว้ว่า ในเมื่อมาตรา ๑๖๒ บอกว่า เกี่ยวกับงบประมาณนี้ต้อง ออกเป็นพระราชบัญญัติเท่านั้น เป็นกฎหมายรูปแบบอื่นไม่ได้ เพราะฉะนั้นแล้วถ้อยคำที่บอกว่า ถ้าออกไม่ทัน ก็ควรจะบอกให้ชัดไปเลยว่า ให้ใช้พระราชบัญญัติงบประมาณรายจ่ายในปีงบประมาณก่อน นั้นไปพลางก่อน ไม่ควรจะใช้พวกกฎหมาย เพราะว่า เนื่องจากว่าเรื่องงบประมาณนี้ออกได้เฉพาะ พระราชบัญญัติเท่านั้นนะครับ ใช้ถ้อยคำให้แก้จากกฎหมาย เป็น พระราชบัญญัติ โอ.เค. นะครับ เป็นข้อสังเกตไป เชิญครับ

นายสุพจน์ ไพบูลย์ : อย่างเมื่อที่ผมบอกครับว่า เหตุผลที่เปรียบเทียบนี้ครับ

ประธาน : อันนี้ผ่านแล้วครับว่าเป็น พระราชบัญญัติ

นายสุพจน์ ไพบูลย์ : ท่านประธานครับ ที่เขาเขียนไว้เดิมมาตรา ๑๖๒ มาตรา ๑๗๙ เขาไม่ได้มีการแก้ไขนะครับ แต่พอมีมาตราขอผล เหตุผล เพิ่มขึ้นใหม่ทั้งหมด

ประธาน : โอ.เค. ครับ ตรงเหตุผลอาจจะเขียนไม่ถูก เพราะเรื่องเหตุผลไม่ได้เป็น กฎหมาย เดี่ยวเราก็บอกว่าถูกทำงานจำกัดเวลา บางทีเรื่องเหตุผลก็เป็นเหตุ มีอย่างอื่นหรือไม่ครับ ขอเชิญท่านมรินทร์ครับ

นายมรินทร์ สุรดิษฐ์กุล : นิดหนึ่งครับ เมื่อที่ที่ว่ามาตรา ๑๔๓ ที่ว่า วาระเริ่มแรก เมื่อครบกำหนด ๓ ปีที่ว่าให้จับฉลาก คือบางทีความคิดเห็นจากหลาย ๆ ฝ่าย เขาบอกว่าไม่น่าจะมี เพราะ อย่างวุฒิสภาเขาเรียกกันแทบเป็น แทบตาย เขาทำงานดีทุกอย่าง รุ่ง ๆ ให้เขาจับฉลากออก

ประธาน : ผมว่าจับฉลากนี้มันไม่ถูกต้องนะครับ ผมเห็นด้วยนะครับ

นายมรินทร์ สุรดิษฐ์กุล : ผมว่าไม่ควรจะให้จับฉลากออก

ประธาน : สรุปแล้วก็คือว่า ท่านเห็นว่าต้องอยู่ครบวาระ จะเอาออกครึ่งหนึ่งโดยการจับฉลากนี้มันไม่ได้ถูกต้องเลยนะ เพราะว่าเรื่องของบ้านเมือง มันมาใช้ดวงไม่ถูกใช้ใหม่ ไม่ควรที่จะออกตามดวงนะ เป็นอันว่าไม่เห็นด้วยที่มีการจับฉลากออก ควรจะให้อยู่ครบวาระทั้งสภา ทั้งวุฒิสภานะครับ

นายทรง บัณฑิตนันท์ : ขออนุญาตครับ มาตรา ๒๓๘ อันนี้เป็นถ้อยคำเล็กน้อยครับ แต่ว่าถ้าที่ประชุมมีความเห็นอย่างไร ผมก็ไม่ขัดข้อง คำว่า ไม่ชักช้า นี่นะครับ คือเหมือนกับมาตรา ๑๙๘ หน้า ๑๗๙ (๒) ตรงกับรัฐธรรมนูญ ๒๕๕๐ มาตรา ๑๙๘ คำว่า ไม่ชักช้า ผมมีความเห็นว่าเหมือนกับภาษาทั่วไป ไม่ใช่ภาษาราชการ จะเปลี่ยนได้หรือไม่

ประธาน : โดยเร็ว ดีกว่า เหมาะสมดีกว่า ขอแก้เป็น โดยเร็ว ทั้งสอง (๑) กับ (๒) แก้ ไม่ชักช้า เพราะคำว่า ไม่ชักช้าไม่ใช่ภาษาหนังสือ โดยเร็ว อย่างนี้แน่นอนกว่า มีอนุกรรมการมีความคิดเห็นเป็นอย่างอื่นหรือไม่ครับ

(ไม่มีอนุกรรมการมีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

ประธาน : ถ้าไม่มี ขออนุญาตปิดประชุม แล้วก็ขอขอบคุณทุกท่าน ที่มาทำหน้าที่อนุตรวจร่างรัฐธรรมนูญ แล้วก็ทำให้คณะอนุกรรมการตรวจร่างรัฐธรรมนูญมีผลงาน แล้วอย่างไรก็ขอขอบคุณว่าวันจันทร์ที่ ๒๔ พฤษภาคม เวลา ๐๘.๓๐ นาฬิกา ถ้าท่านไม่ติดอะไรจริง ๆ ก็กรุณามา เพราะว่าสิ่งที่เราทำบันทึกเสนอคณะกรรมการวิสามัญวิชาการ ตรวจร่างรัฐธรรมนูญ และตรวจร่างกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญ บางครั้งเขาถามเราจะได้ช่วยชี้แจง แต่ผมขออนุญาตนิดหนึ่งว่า เป็นข้อสังเกตว่าการทำงานของคณะอนุกรรมการตรวจร่างรัฐธรรมนูญ เวลา ๐๘.๓๐ - ๐๙.๓๐ นาฬิกา ๑ ชั่วโมงนี่นะครับ กว่าจะรวมพลติดบางที เวลาที่จะมาซักถามเรามันไม่มี ผมก็คิดว่า เราเตรียมไปนะ แต่ถ้าเกิดไม่มีคนถามก็อย่าผิดหวังนะครับ ขออนุญาตปิดประชุมครับ

เลิกประชุมเวลา ๑๑.๔๐ นาฬิกา

กลุ่มงานชวเลข ๑

สำนักgrayงานการประชุมและชวเลข

